ORTODOKSİA

AHLÂKÎ VE DİNÎ RESALE

İMTİYAZ SAHİBİ: HRİSTOPOLİS MİTROPOLİTİ
MELETİOS LUKAKİS

MAHAL İDARE FENER
RUM PATRİKHANESİ

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΗΘΙΚΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
† Ο ΧΡΙΣΤΟΥΠΟΛΕΩΣ
ΜΕΛΕΤΙΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΦΑΝΑΡΙΟΝ

ΕΤΟΣ Ι' ΙΟΥΛΙΟΣ 1935 ΤΕΥΧΟΣ 7

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τύποις «Φαζιλὲτ»

Η ΑΠΟΛΥΣΙΣ ΤΩΝ ΤΕΛΕΙΟΦΟΙΤΩΝ ΤΗΣ Ι. Θ. ΣΧΟΛΗΣ ΤΟΥ ΛΗΞΑΝΤΟΣ ΣΧΟΛΙΚΟΥ ΕΤΟΥΣ 1934-35

Ἐν χαρμοσύνῳ καὶ μεγαλοπρεπεῖ ἀπολυτηρίῳ τελετῇ καὶ πανηγύρει ηὐλογήθη ἐκκλησιαστικῶς ἐπὶ τῇ λήξει καὶ τοῦ σχολικοῦ τούτου ἔτους ὁ πνευματικὸς ἀμητὸς τῆς γεραρᾶς ἐν Χάλκῃ Ι. Θ. Σχολῆς, τῇ 7ῃ τοῦ λήξαντος μηνός, ἡμέρᾳ Κυριακῇ. Ἡ Σχολὴ ἀποδίδουσα τὰ τροφεῖα τῇ Μητρὶ Ἐκκλησίᾳ παρέδιδεν ἐπὶ χρησταῖς ταῖς ἐλπίσιν εἰς τὴν διακονίαν Αὐτῆς τοὺς ἓξ τελειοδιδάκτους, ἡ δὲ Ἐκκλησία, ἐν βαθείᾳ πρὸς τὸν Ὕψιστον εὐχαριστίᾳ ἐπὶ τῷ ἐπιτελεσθέντι ἔργῳ, μετ' ἀγάπης προσελάμβανεν εἰς τὰς τάξεις τῆς ἱερᾶς φάλαγγος καὶ ἐπηυλόγει καὶ τοὺς νέους τούτους ἐργάτας τοῦ ἀμπελῶνος τοῦ Κυρίου. Ἡ ἐπὶ τούτῳ χαρὰ καὶ ἱκανοποίησις τῆς Ἐκκλησίας διεδηλώθη λαμπρῶς ἐν τῇ Πατριαρχικῇ προσφωνήσει, ἥτις ὑπῆρξε πράγματι λόγος μυσταγωγικὸς εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ὑπηρεσίαν διὰ τοὺς νέους τῆς Χάριτος Λευΐτας. Μετὰ δυνάμεως λόγου καὶ χάριτος φραστικῆς ἐξήρθη ἡ ἀξία τῆς Σχολῆς, ὡς πηγῆς τῆς ἰσχύος καὶ τῆς δυνάμεως τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, ὡς πανσέπτου σκηνώματος τῆς ἱερᾶς ἐπιστήμης, τοῦ ὁποίου ὁ μακρὸς βίος εἶναι συνυφασμένος μετὰ τῶν ἱερῶν γραμμάτων καὶ μετὰ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ βίου μεγάλων Πα-

τριαρχῶν καὶ σοφῶν διδασκάλων, ἐτονίσθη ἡ ἐξαιρετικὴ θέσις καὶ ἡ ἀποστολὴ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, ὡς γνησίας Μητρὸς καὶ ἁγίας Τροφοῦ πάντων τῶν ὀρθοδόξων λαῶν, εἰς ἣν πάντες οὗτοι ὀφείλουσι τὴν γνησίαν καὶ ἀληθινὴν πίστιν, τὰ γράμματα, τὰς τέχνας, τὸν πολιτισμόν, τὴν εὐδαιμονίαν, αὐτὸ τὸ εὖ εἶναι εἰς τὰς καλὰς ἡμέρας, ἐν δὲ τῷ βαρεῖ χειμῶνι τοῦ βίου αὐτῶν καὶ αὐτὸ τὸ εἶναι, καὶ προδιεγράφησαν αἱ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Κοινωνίαν ὑποχρεώσεις τῶν νεαρῶν ἀποφοίτων, αἵτινες συνίστανται εἰς πρόθυμον καὶ ἀφωσιωμένην ἐργασίαν πρὸς σωτηρίαν καὶ ἐνίσχυσιν ψυχῶν διὰ βίου ἁγίου, διὰ λόγων καὶ ἔργων καὶ καθόλου δι' ἀμώμου ζωῆς καὶ ἀναστροφῆς ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ.

Ἡ Πατριαρχικὴ καὶ Συνοδικὴ Λειτουργία καὶ ἡ ἐπακολουθήσασα ἀπολυτήριος ἱεροτελεστία διεξήχθησαν ἐν πυκνοτάτῃ συρροῇ λαοῦ, μετὰ πάσης ἐκκλησιαστικῆς λαμπρότητος, συνιερουργούντων τῇ Α. Θ. Παναγιότητι τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Ἡρακλείας Βενιαμίν, Δέρκων Ἰωακείμ, Σάρδεων Γερμανοῦ, Ἡλιουπόλεως Γενναδίου καὶ Θεοδωρουπόλεως Λεοντίου. Ἐν τῇ εἰσόδῳ τῶν τιμίων Δώρων ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐδεήθη ὑπὲρ ὑγείας τῶν Ἐφόρων τῆς Σχολῆς, τοῦ Σχολάρχου, τῶν καθηγητῶν καὶ τῶν μαθητῶν, καὶ ὑπὲρ τῶν ψυχῶν τῶν ἀειμνήστων ἱδρυτῶν, κτιτόρων καὶ ἀνακαινιστῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ τῆς Σχολῆς. Παρέστησαν δὲ οἱ καθηγηταὶ τῆς Σχολῆς, οἱ ἐκ τῶν ὀφφικιάλων τῆς Μ. Ἐκκλησίας Ἄρχων Μ. Πρωτέκδικος Γ. Παπαδόπουλος, ὅστις καὶ ἀπήγγειλε τὸ Σύμβολον τῆς πίστεως καὶ τὴν Κυριακὴν προσευχήν, καὶ Ἄρχων Μ. Πρωτονοτάριος Χρ. Παπαϊωάννου, καὶ πολλοὶ ἔγκριτοι ὁμογενεῖς.

Αἱ γενόμεναι κατὰ ταύτην προσφωνήσεις πρῶτον ὑπὸ τοῦ Σχολάρχου, Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Μιλήτου Αἰμιλιανοῦ, εἶτα ὑπὸ τοῦ τελειοφοίτου Γεωργ. Μουχάλη καὶ τελευταῖον ὑπὸ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ἐκφράζουσιν ὅλην τὴν ἀξίαν καὶ τὴν ὡραιότητα τῆς ἀπολυτηρίου ταύτης τελετῆς,

τῆς ἐπισφραγιζούσης τὰς ἐξετάσεις, τῆς ὁποίας τὴν ἀνάμνησιν μετὰ στοργῆς διαφυλάττουσι πάντες οἱ ἀπόφοιτοι τῆς Σχολῆς.

Οἱ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἀπολυόμενοι μαθηταί, πλὴν τῆς ἐν τοῖς μαθήμασι γραπτῆς δοκιμασίας, ὑπέβαλον καὶ τὰς ἀκολούθους Ἐναισίμους Διατριβάς: ὁ ἱερομόναχος Διονύσιος Νεστορίδης, ἐξ Ἀμερικῆς, περὶ τῶν μεταφράσεων τῆς Ἁγίας Γραφῆς εἰς τὴν νεοελληνικήν, ὁ διάκονος Κωνσταντῖνος Πλακωτάρης, ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, περὶ Κατακομβῶν, ὁ Εὐάγγελος Κωνσταντινίδης, ἐκ Χάλκης, περὶ τῆς εἰς τὸν Κύριλλον τὸν Λούκαριν ἀποδιδομένης Ὁμολογίας, ὁ Ἰωάννης Κοβάτσεβιτς, ἐκ Σερβίας, περὶ τῆς ὀρθοδοξίας τῶν Ἱεραποστόλων Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου, ὁ Γεώργιος Μουχάλης, ἐξ Ἴμβρου, περὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ λοιπὰ μονοθεϊστικὰ θρησκεύματα, καὶ ὁ Χρυσόστομος Καραπιπέρης, ἐκ Καρπενησίου, περὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Καλλινίκου τοῦ Ἀκαρνᾶνος.

Τὸ προσφώνημα τοῦ Σχολάρχου.

«Ἐφθάσατε λοιπὸν καὶ ὑμεῖς, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, εἰς τὸ ποθεινὸν τέρμα τοῦ μαθητικοῦ ὑμῶν δολίχου. Ὑπῆρξε μακρὸς καὶ ἐπίπονος ὁ δρόμος ὑμῶν, τρεχόντων ἐν φιλοτίμῳ πρός τε ἀλλήλους καὶ πρὸς τοὺς νεωτέρους ἐν τῷ πνευματικῷ ἀγωνίσματι ἀδελφοὺς ἁμίλλῃ, ἀλλὰ καὶ εὐχάριστος κατ' οὐσίαν ὡς παντὸς καθήκοντος ἡ ἐπιτέλεσις. Πόσον πλουσία εἰς ἐντυπώσεις καὶ συναισθήματα καὶ σκέψεις εἶναι ἡ παροῦσα στιγμή, καθ' ἣν καταλείπετε τὸν ἤρεμον καὶ ἀπράγμονα βίον τῆς Σχολῆς καὶ ἀπέρχεσθε ἐκεῖ ὅπου καλεῖ ὑμᾶς ἡ φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας! Ἀλλὰ τίς ἐξ ὑμῶν θὰ ἀρνηθῇ, ὅτι εἴπερ ποτὲ νῦν προβάλλει εἰς τὰ ὄμματα τῆς ἀνησύχου ὑμῶν ψυχῆς σεμνὴ καὶ ἐπιβάλλουσα ἡ εἰκὼν τῆς Σχολῆς, πληροῦσα ὅλην ὑμῶν τὴν πνευματικὴν ὑπόστασιν καὶ ἀναπαριστῶσα τὰς ἐνδελεχεῖς προσπαθείας καὶ τὰς προσδοκίας τῆς στοργῆς αὐτῆς! Τὸ κυριαρχοῦν τῶν καρδιῶν ὑμῶν συναίσθημα τῆς χαρᾶς, ὅτι ἀξιοῦσθε τοῦ βραβείου τῆς φιλοπονίας ὑμῶν, δὲν εἶναι βεβαίως ἄμικτον εὐγνώμονος διαθέσεως πρὸς τὴν Σχολήν, ἥτις παραλαβοῦσα ὑμᾶς ἐν τοῖς κόλποις αὐτῆς μικροὺς καὶ ἀκαταρτίστους, οὐδε-

μιᾶς ἐφείσθη θυσίας ὑλικῆς καὶ ἠθικῆς ἐν τῇ μητρικῇ αὐτῆς ἀγάπῃ πρὸς τόνωσιν ὑμῶν ἐν τοῖς πνευματικοῖς ἀγῶσι, πρὸς διδασκαλίαν καὶ καταρτισμὸν εἰς διακόνους τῆς χάριτος, εἰς λειτουργοὺς τῆς Ἐκκλησίας.

Τὴν μητρικὴν αὐτῆς ἀγάπην αἰσθάνεται ἡ Σχολὴ κορυφουμένην ἐν τῇ εὐσήμῳ ταύτῃ στιγμῇ, καθ' ἣν μετ' ἐλπίδων χρηστῶν προπέμπει ὑμᾶς εἰς τὴν διακονίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ εὐλογεῖ τὰς ἐξόδους ὑμῶν, καὶ τὸ ὕστατον πρὸς ὑμᾶς καθῆκον ἐπιτελοῦσα μετὰ πόθου πολλοῦ ἐπιζητεῖ νὰ ἐπιρρώσῃ τὴν πίστιν ὑμῶν ἐπὶ τὴν κλῆσιν.

* * *

Τετιμημένοι ἤδη διὰ τοῦ τίτλου τοῦ «διδασκάλου τῆς ὀρθοδόξου χριστιανικῆς θεολογίας» συγκαταριθμεῖσθε καὶ ὑμεῖς, ἀγαπητοί, εἰς τοὺς ἀποστόλους τοῦ Κυρίου, εἰς τοὺς διακόνους καὶ λειτουργοὺς τῆς Ἐκκλησίας. Εἰσάγεσθε δηλονότι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ θεοσυστάτου ἐκείνου θεσμοῦ, ὅστις ἱδρύθη καὶ ὑφίσταται ἐπὶ σωτηρίᾳ καὶ ἁγιασμῷ τῶν ἀνθρώπων. Ὁποία τιμὴ καὶ καύχησις δι' ἡμᾶς! Ἔργον ὑμῶν ἔσται ἡ κατὰ τὰ ὀρθὰ δόγματα ρύθμισις καὶ χειραγωγία, ἐπίρρωσις καὶ προαγωγὴ τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος, τῆς αὐτογενοῦς ἐκείνης ροπῆς, δι' ἧς αἴρεται ὁ ἄνθρωπος ὑπὲρ τὴν γεώδη αὐτοῦ σύστασιν καὶ τελειοῖ τὴν ἐλευθερίαν αὐτοῦ, τὴν ἀνύψωσιν καὶ τὴν κάθαρσιν, τὸν ἀληθῆ προορισμόν, τοῦ θεμελιώδους ἐκείνου ἐν τῇ ζωῇ παράγοντος, ὅστις προσφόρως καλλιεργούμενος καὶ ἀναπτυσσόμενος ἐν τῷ ἐδάφει τῆς Ἐκκλησίας δύναται νὰ ἀποβῇ αἰτία γενεσιουργὸς καὶ ἀκένωτος πηγὴ ἀληθοῦς προόδου καὶ εὐδαιμονίας διὰ τὴν ἀνθρωπίνην κοινωνίαν. Θέμα τοῦ κηρύγματος ὑμῶν ἔσται ἡ μετὰ πίστεως καὶ παρρησίας διάδοσις καὶ ἐμπέδωσις τῆς ἀληθείας, ὅτι ἡ χριστιανικὴ πίστις μόνη μὲν ἔχει καὶ παρέχει ἀξίαν ἀπόλυτον εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον, μόνη δὲ δύναται νὰ διαμορφώσῃ εἰς κόσμον τὴν σύγχρονον ἀκαταστασίαν, ἀπότοκον τῆς ἀγνοίας, τῆς θρησκευτικῆς ἀδιαφορίας καὶ τῆς παντοίας ἐκμεταλλεύσεως τῆς ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας· ὅτι ἄνευ τῆς ἐμπεδώσεως τῶν ὑψηλῶν καὶ σωτηρίων ἀρχῶν τοῦ Εὐαγγελίου, ἄνευ τῆς ρυθμίσεως τοῦ φρονήματος καὶ τῆς ἐνεργείας κατὰ νόμον τοῦ Χριστοῦ εἶναι ματαία πᾶσα προσπάθεια πρὸς δημιουργίαν κρείττονος καταστάσεως· ὅτι πλὴν τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ οὐκ ἔστιν ἕτερον ὑπὸ τὸν οὐρανόν, ἐν ᾧ δεῖ σωθῆναι.

Ἀλλ' ὁπόση ἀπαιτεῖται σπουδὴ καὶ προσοχὴ ἀπὸ μέρους ὑμῶν διὰ νὰ παράσχητε ἑαυτοὺς ἀξίους τῆς κλήσεως ὑμῶν, ἀξίους τοῦ σωτηρίου τούτου κηρύγματος! Καὶ κατὰ τοῦτο εὔλογος εἶναι ἡ τὴν χαρὰν ὑμῶν ἐπισκιάζουσα συγκίνησις καὶ ἡ ἀνησυχία πρὸ τῆς εὐθύνης καὶ τῶν δυσχερειῶν

τοῦ ἔργου. Ἀλλ' ἀνδρίζεσθε καὶ κραταιοῦσθε ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντι ὑμᾶς Θεῷ. Καὶ θὰ αἰσθάνησθε ἑαυτοὺς κραταιουμένους ἐν τῇ πολυμόχθῳ καὶ κινδυνώδει διακονίᾳ καὶ προκόπτοντας ἐν τῷ ἀγῶνι, ἐὰν ἔχητε πίστιν, καὶ ἐὰν ἡ πίστις ὑμῶν ἐκφαίνηται εἰς θερμὴν πρὸς τὸν καλέσαντα ὑμᾶς Κύριον ἀγάπην, εἰς ζῆλον πεφωτισμένον ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἐν τοῖς ἀνθρώποις, εἰς εὐλαβῆ καὶ ἔμφοβον συναίσθησιν τῆς θέσεως καὶ τῶν ὑποχρεώσεων ὑμῶν ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ.

***

Εἶναι ἀδύνατον νὰ καταστῆτε γνήσιοι τῆς Ἐκκλησίας ἀπόστολοι, ἀληθεῖς ἐκπρόσωποι καὶ ὄργανα τῆς λυτρωτικῆς αὐτῆς δυνάμεως καὶ ἐνεργείας, ἄνευ τῆς πρὸς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ἀγάπης. Ἡ ἀγάπη αὕτη, κατὰ τὸν Χρυσορρήμονα, ἐστὶν ἡ τῶν μαθητῶν τοῦ Κυρίου εἰκών, ὁ χαρακτὴρ τῶν τοῦ Θεοῦ δούλων, τὸ γνώρισμα τῶν Ἀποστόλων. Ἐκλάμπει εἰς κατανόησιν καὶ ὁλοκληρωτικὴν πρόσληψιν τοῦ ἔργου, εἰς συγχώνευσιν τῆς ἀτομικῆς ὑμῶν ζωῆς πρὸς τὴν ἁγίαν διακονίαν, εἰς ἀφοσίωσιν πρὸς πᾶν ὅ,τι παρέδωκεν ὁ Κύριος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Αὕτη φέρουσα εἰς στενοτάτην πρὸς τὸν Σωτῆρα σχέσιν θὰ ἐμπνέῃ εἰς ὑμᾶς ὑπομονὴν καὶ ἐγκαρτέρησιν ἐν τοῖς πόνοις τοῦ ἱεροῦ ὑπουργήματος, καὶ θὰ χρησιμεύῃ ὡς ἰσχυρὸν ἀντίρροπον εἰς πάντα κίνδυνον, εἰς πᾶσαν ἀντιξοότητα περιστατικήν, τείνουσαν νὰ ψυχράνῃ τὸν ζῆλον ὑμῶν. Πανταχοῦ καὶ πάντοτε, εὐφημούμενοι καὶ δυσφημούμενοι, τιμώμενοι καὶ παραγνωριζόμενοι, ἐμμένετε ἐν τῇ ἀγάπῃ, ἔχοντες ὡς ἔμβλημα τοῦ βίου καὶ τῆς δράσεως ὑμῶν τὸ ἀποστολικὸν ἐκεῖνο: «Τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; θλῖψις ἢ στενοχωρία, ἢ διωγμός, ἢ λιμὸς ἢ γυμνότης ἢ κίνδυνος ἢ μάχαιρα;».

Ἀναγκαία ἔκφρασις καὶ ἐκδήλωσις καὶ ἀσφαλὲς μαρτύριον τῆς τοιαύτης ἀγάπης εἶναι ὁ ζῆλος πρὸς μείζονα ἐπίδοσιν καὶ καρποφορίαν τῆς καινῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς ἐν τοῖς ἀνθρώποις. Ἀλλὰ ποσάκις καὶ τὸ γνώρισμα τοῦτο τῆς πιστῆς διακονίας δὲν κινδυνεύει νὰ διαστραφῇ εἰς τυφλὸν φανατισμὸν καὶ νὰ ἀποβῇ εἰς κακόν; Ἀφοσιούμενοι εἰς τὴν διάδοσιν καὶ ἐμπέδωσιν τῆς εὐαγγελικῆς ἀληθείας, εἰς τὴν διαφύλαξιν τοῦ οὐσιώδους περιεχομένου τῆς σεβασμίας Παραδόσεως, προσέχετε ἑαυτοὺς ἀπὸ τοῦ σφαλεροῦ καὶ μὴ κατ' ἐπίγνωσιν ζήλου. Ἐκφαίνεται οὗτος εἰς συγκεχυμένην ἀντίληψιν τοῦ ἀεὶ μένοντος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τοῦ μεταβλητοῦ, τοῦ καιρίου καὶ τοῦ ἐπουσιώδους, εἰς πείσμονα καὶ ἐμπαθῆ πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀντίστασιν, εἰς παράφορον καὶ θρασεῖαν ὑποστήριξιν τῆς ἰδίας γνώμης, εἰς καχύποπτον ἐν πᾶσι καὶ φιλοκατήγορον διάθεσιν. Ζηλοῦτε μόνον τὸν ἔνθεον καὶ ἱερὸν ἐκεῖνον ζῆλον, τὸν ἀναβλύζοντα ἀπὸ συνειδήσεως ἁγνῆς καὶ πεφωτισμένης,

ὅστις συνδυάζει τὴν ἀποστολικὴν δραστηριότητα πρὸς τὴν φρόνησιν καὶ οἰκοδομεῖ διὰ τῆς ἀγάπης καὶ καρποφορεῖ καρποὺς γνησίας χριστιανικῆς ζωῆς.

'Αλλ' ἄνευ τοῦ ἁγίου ἐκείνου συναισθήματος, ὅπερ καλοῦμεν φόβον Θεοῦ, ἡ διακονία ὑμῶν θὰ ἐκινδύνευε νὰ ἐκπέσῃ εἰς κοινὸν ἐπάγγελμα. Ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ βαθεῖα καὶ ζωηρὰ συναίσθησις τῆς σεμνότητος τῆς διοικητικῆς καθέδρας, τῆς ἱερότητος τοῦ ἄμβωνος, τῆς ἁγιότητος τοῦ θυσιαστηρίου. 'Εκφραζόμενος καὶ ὁλοκληρούμενος εἰς τὴν ἔμφοβον ὁμολογίαν τοῦ 'Αποστόλου « καὶ τίς ἱκανὸς πρὸς ταῦτα ; », ἐξασφαλίζει εἰς τὸν λειτουργὸν τῆς 'Εκκλησίας τὴν ἁγνότητα ἐκείνην τῆς σκέψεως καὶ τὴν καθαρότητα τοῦ βίου, ἥτις καθιστᾷ αὐτὸν εὐπαρρησίαστον παρὰ τῷ Θεῷ καὶ προσπορίζει βεβαίαν τὴν γαλήνην τῆς συνειδήσεως. « Οὔτε οἰκία πολυτελὴς — λέγει ὁ ἀρχαῖος φιλόσοφος — οὔτε χρυσίου πλῆθος, οὔτε ἀξίωμα γένους, οὔτε μέγεθος ἀρχῆς, οὐ λόγου χάρις, οὐ δεινότης εὐδίαν παρέχει βίῳ γαλήνην τοσαύτην, ὅσην ψυχὴ καθαρεύουσα πραγμάτων καὶ βουλευμάτων πονηρῶν, καὶ τὴν τοῦ βίου πηγήν, τὸ ἦθος, ἀτάραχον ἔχουσα καὶ ἀμίαντον· ἀφ' ἧς αἱ καλαὶ πράξεις ρέουσαι, καὶ τὴν ἐνέργειαν ἐνθουσιώδη καὶ ἱλαρὰν μετὰ τοῦ μέγα φρονεῖν ἔχουσι καὶ τὴν μνήμην ἡδίονα καὶ βεβαιοτέραν τῆς πινδαρικῆς γηροτρόφου ἐλπίδος ».

***

'Εν τῇ κτήσει καὶ τῇ χρησιμοποιήσει τῶν ἐφοδίων τούτων, ἐπιζητήσατε, ἀγαπητοί, τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου ὑμῶν. 'Αγαπήσατε τὴν διακονίαν ὑμῶν, ἀφοσιώθητε μετὰ ζήλου ἱεροῦ εἰς τὰ ἅγια ἰδεώδη τῆς 'Εκκλησίας, ἔχετε φόβον Θεοῦ ἐν τῇ ἐνασκήσει τῶν ἱερῶν ὑμῶν καθηκόντων, καὶ ὁ καλέσας ὑμᾶς Κύριος, ὁ τιμῶν τοὺς πιστῶς Αὐτῷ διακονοῦντας, θὰ ἀναδείξῃ ὑμᾶς ἀξίους τῆς στοργῆς τῆς Σχολῆς, τῶν ἐλπίδων τοῦ πληρώματος, τῶν προσδοκιῶν τῆς 'Εκκλησίας, τῆς ἐν οὕτω λαμπρᾷ καὶ χαρμοσύνῳ τελετῇ εὐλογούσης τὰς εἰσόδους ὑμῶν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν Αὐτῆς.

Παναγιώτατε Δέσποτα ! Εὐγνωμόνως ἀνομολογοῦσα ἡ Σχολή, ὅτι ἐν τοῖς πολυμόχθοις σπουδάσμασι τῆς ἀφωσιωμένης καὶ ἐνζήλου Πατριαρχικῆς διακονίας Σου ἀνέγραψας καὶ τὴν συντήρησιν αὐτῆς καὶ ἐπὶ τὰ κρείττω προαγωγήν, μετὰ χαρᾶς Σοι προσάγει σήμερον τοὺς νέους τούτους καρποὺς τῶν πόνων αὐτῆς. Εὐλόγησον τοὺς νέους τούτους τῆς Χάριτος διακόνους καὶ παράλαβε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς 'Εκκλησίας, ἧς ἐπαξίως προΐστασαι. Φωταγώγησον αὐτοὺς διὰ τοῦ ὑψηλοῦ παραδείγματός Σου εἰς τὴν πίστιν πρὸς τὴν ἁγιότητα τῆς κλήσεως, εἰς τὴν ἀγάπην τῆς 'Εκκλησίας, εἰς τὴν ἐγκαρτέρησιν. 'Ενίσχυσον διὰ λόγων πατρικῆς παραινέσεως τὰς

τεταραγμένας αὐτῶν ψυχὰς καὶ εὖξαι ὑπὲρ αὐτῶν ὅπως ἀποβῶσιν ἄξιοι τῆς Ἐκκλησίας, εἰς δόξαν τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ».

Ὁ ἀποχαιρετιστήριος.

«Ὀλίγαι, Παναγιώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα, ἱερωτάτη τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων χορεία καὶ λοιπὸν εὐσεβὲς καὶ φιλόμουσον ἐκκλησίασμα, ὀλίγαι ὑπολείπονται ἔτι στιγμαί, καὶ ἀνεγείρεται καὶ δι' ἡμᾶς ἡ αὐλαία τοῦ μεγάλου ἐκτὸς τῆς Σχολῆς θεάτρου, ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ ὁποίου ἀνελίσσεται ἡ τραγῳδία στυγνῆς πραγματικότητος. Ὤ! πόσον ἱερὰ καὶ βαρυσήμαντος εἶναι ἡ στιγμὴ αὕτη, καθ' ἣν ἡ ψυχὴ ἑκάστου ἡμῶν ἐπικοινωνεῖ πρὸς τὴν πνευματικὴν μητέρα καὶ τῆς φωνῆς αὐτῆς ἀκούει, ὡς ἠδύνατο ν' ἀκούσῃ τῆς κατὰ φύσιν μητρὸς τὰς τελευταίας ὑποθήκας! Διότι ἐναπέθηκεν ὁ Θεὸς ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τοιαύτην ἐπικοινωνίαν δύναμιν, μόνον δὲ οἱ ἀμβλύνοντες τὴν πνευματικὴν αἴσθησιν τοιαύτης στεροῦνται δυνάμεως.

Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ μὴν ἐνορῶμεν κατὰ τὴν ἐπίσημον ταύτην στιγμὴν αὐτούσιον τὴν ἰδέαν τῆς Σχολῆς, ὡς προσωπικότητα μεγαλοπρεπῶς ἐμφανιζομένην καὶ ὑπηχοῦσαν εἰς τὴν ψυχὴν ἑκάστου τοὺς τελευταίους χρυσοῦς καὶ ἐνθαρρυντικοὺς λόγους, ὡς τελευταῖον ἱερὸν ἐφόδιον διὰ τὴν μέλλουσαν ἡμῶν δρᾶσιν; Ὤ! ὁποίους μᾶς παρέλαβεν καὶ ὁποίους μᾶς ἀνέδειξε! πρὸς ὁποῖα καὶ ὁπόσα μᾶς ἐγνώρισεν!... Ἀσθενεῖς καὶ ἀδυνάτους ὑπεδέχθη τὸ κατ' ἀρχὰς εἰς τὰς φιλοστόργους αὐτῆς ἀγκάλας, μὲ εἰλικρινὲς ἐνδιαφέρον ὑπεστήριξε τὸν ταλαντευόμενον τότε νοῦν καὶ μὲ στοργὴν περιέθαλψε τὴν παιδικὴν ἡμῶν ψυχήν. Καὶ ἤδη ἀφ' οὗ διήνοιξε τὸν νοῦν ἡμῶν τοῦ συνιέναι τὰς Γραφάς, ἀφ' οὗ ἐνέπνευσεν ἡμῖν «ὅσα ἐστὶ σεμνά, ὅσα δίκαια, ὅσα ἁγνά, ὅσα προσφιλῆ, ὅσα εὔφημα, εἴ τις ἀρετή», χαίρουσα χαρὰν μεγάλην διὰ τὴν ὅσον οἷόν τε ἐπιτέλεσιν τοῦ ἠθικοῦ καὶ πνευματικοῦ καταρτισμοῦ ἡμῶν, τῶν τέκνων αὐτῆς, ἐκάλεσε πάντας εἰς τὴν χαρμόσυνον ταύτην πανήγυριν, ἵνα ἐκδηλώνουσα καὶ ἐπισήμως τὴν πρὸς ἡμᾶς φιλοστοργίαν της προπέμψῃ εἰς τὴν διακονίαν τῆς Ἐκκλησίας. Ἡμεῖς δὲ ἤδη ἀπολυόμενοι τῶν γαληνιαίων κόλπων τῆς γαλουχησάσης καὶ ἐκθρεψάσης ἡμᾶς Σχολῆς ἀπαλλασσόμεθα τοῦ δυσχεροῦς φαινομενικῶς καὶ χαλεποῦ, πράγματι ὅμως ἡδίστου μαθητικοῦ βίου, ἀλλὰ δοκιμάζομεν καὶ τὴν θλῖψιν τοῦ ἀποχωρισμοῦ. Διότι τίς ἀγνοεῖ τί σημαίνει ὁ ὁριστικὸς ἀποχωρισμὸς ἀπὸ ἀνθρώπων οἵτινες ἐδωρήσαντο ἡμῖν τὸ εὖ εἶναι ἐπὶ τῆς γῆς, ἀπὸ ἀδελφῶν καὶ φίλων πεφιλημένων μεθ' ὧν ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον τῷ ἀρρήκτῳ δεσμῷ τῆς ἀγάπης ἡνωμένοι συνεβιώσαμεν ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην, ἐν τῇ αὐτῇ

τραπέζῃ ὡς ἀδελφοὶ παρεκαθήσαμεν, ἐν τῷ αὐτῷ Πανσέπτῳ Ναῷ τὴν λογικὴν τῷ Θεῷ λατρείαν συνανεπέμψαμεν καὶ ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν μυροβόλων πεύκων περιπατοῦντες ἐκοινωνοῦμεν τῶν εὐγενικῶν πόθων καὶ ὀνείρων τῆς μελλοντικῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διακονίας; Μόνον ἐκεῖνος, ὅστις καὶ ἐπὶ στιγμὴν ᾐσθάνθη ὅ,τι νῦν ἡμεῖς αἰσθανόμεθα, ἐκεῖνος θὰ ἐννοήσῃ, ἐκεῖνος θὰ ἀντιληφθῇ τὴν δυσκολίαν μεθ' ἧς ἡ τετραυματισμένη ἡμῶν καρδία προσλαμβάνει ὅ,τι δύναται νὰ καταπραΰνῃ, νὰ παρηγορήσῃ αὐτὴν ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, ἐκεῖνος θὰ καταμάθῃ πόσον δυσαπάλλακτος τυγχάνει ἡ τάσις πρὸς τὴν βαρυθυμίαν, πόσον διαρκὴς ἡ βάσανος τοῦ σφοδροῦ πόθου, πόσον ὁρμητικὸς ὁ χείμαρρος τῶν θλιβερῶν συναισθημάτων, τῶν ἐν ἡμῖν διεγειρομένων κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην. Ἀλλ' ἐκεῖνο ὅπερ προσέτι ἐπαυξάνει τὴν λύπην καὶ συγχίζει τὰ πνεύματα ἡμῶν εἶναι ὄχι μόνον ὁ ἀπὸ τῶν φιλτάτων ἀποχωρισμός, ἀλλὰ καὶ ὁ καταλαμβάνων ἡμᾶς ἴλιγγος εἰς τὰ προπύλαια τῆς πολυκυμάντου καὶ πολυταράχου καὶ ἀληθῶς μυρίαις συμπεπλεγμένης μερίμναις κοινωνίας, ἐν ᾗ ἀπὸ τῆς σήμερον εἰσερχόμεθα ἐγκαταλείποντες τὸν γαλήνιον καὶ ἀμέριμνον τοῦ ἱεροῦ τούτου τῶν Θεολογικῶν γραμμάτων Φυτωρίου λιμένα, κοινωνίας, ἥτις συνήθως δὲν στέργει, δὲν ἀνέχεται καὶ δὲν ἐπανορθοῖ ἐν πνεύματι συγκαταβάσεως καὶ συμπαθείας τὰς ἐλλείψεις τῶν ἀντὶ πάσης θυσίας ἀγωνιζομένων ὑπὲρ αὐτῆς, ἀλλὰ τοὐναντίον πικρῶς ἐλέγχει, μωμοσκοπεῖ καὶ ποικιλοτρόπως διασύρει καὶ τὴν ἐξ ἀνθρωπίνης ἀσθενείας γινομένην τυχὸν παρέκκλισιν ἀπὸ τοῦ προδιαγεγραμμένου δρόμου. Ὢ! Ταῦτα ἀναλογιζόμενοι πῶς νὰ μὴ κατανοῶμεν ἡλίκης προσοχῆς ἅμα καὶ ὑπομονῆς ἀνάγκην ἔχομεν, ὁπόσης δεόμεθα καρτεροψυχίας ἐν τῷ νέῳ ἡμῶν κοινωνικῷ βίῳ, τῷ πολλὰς καὶ παντοδαπὰς ἔχοντι τὰς ἀνωμαλίας καὶ ἀπαύστους παρέχοντι τὰς θλίψεις καὶ τὰς ἀπογοητεύσεις!... Ἀλλὰ πρὸς τί ταῦτα; Ἁρμόζει καὶ εἰς ἡμᾶς νὰ εἴπωμεν «οὐκ ἔστι φυγεῖν τὸ προορισθέν».

Ἡ Μήτηρ ἡμῶν Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Μ. Ἐκκλησία, κατὰ τὴν ἐπίσημον καὶ σπουδαιοτάτην δι' ἡμᾶς σήμερον ἡμέραν, ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ ναῷ τιμῶσα ἡμᾶς διὰ τοῦ βαρέος καὶ χαλεποῦ, πλὴν ἱεροῦ καὶ εὐγενοῦς ὑπουργήματος τοῦ «διδασκάλου τῆς Ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς Θεολογίας» προσκαλεῖ ἡμᾶς εἰς τὴν καλλιέργειαν τοῦ πνευματικοῦ ἀμπελῶνος τοῦ Κυρίου. Ὑπακούομεν. Ναί, Παναγιώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα καὶ σεβασμία τῶν Ἱεραρχῶν χορεία, ὑποσχόμεθα ὅτι θὰ ταχθῶμεν εἰς τὴν διακονίαν τοῦ Ἐσταυρωμένου, καὶ ἰδοὺ πρόθυμοι ἀπὸ σήμερον καὶ μετὰ θάρρους ἀναδεχόμεθα πάντας τοὺς ὑπὲρ τοῦ Λόγου τῆς Ζωῆς ἀγῶνας, οἵτινές εἰσιν ἀνώτεροι καὶ ὡραιότεροι παντὸς στεφάνου καὶ ἐπιγείου δόξης.

Ἀλλ' οὕτω πολλαχῶς εὐεργετηθέντες πρότερον καὶ οὕτω περιφανῶς νῦν ἀπολυόμενοι ἐκ τῆς πνευματικῆς πανηγύρεως καὶ τὴν γλυκεῖαν συναίσθησιν

φέροντες ὅτι μαργαρίτας διὰ τὸν ἐκτὸς τῆς Σχολῆς βίον ἠμπορευσάμεθα, πῶς νὰ ἐκφράσωμεν τὸν πόνον τῆς ψυχῆς μας διὰ τὸν τόσον συγκινητικὸν ἀποχωρισμὸν ἀπὸ τῆς πολυαγαπημένης Σχολῆς καὶ ἀπὸ παντὸς ὅ,τι ὡραῖον, ὅ,τι καλόν, ὅ,τι εὐγενὲς καὶ ὑψηλὸν συνδέεται μὲ τὸ ὄνομα αὐτῆς; Πῶς νὰ ἐξωτερικεύσωμεν τὰ πλημμυροῦντα τὴν ψυχὴν ἡμῶν αἰσθήματα εὐχαριστίας καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς αὐτήν; Αἱ φωνητικαί μας χορδαὶ ἀδυνατοῦν νὰ τονίσουν τὸ τῆς ψυχῆς μας ᾆσμα.

Ὦ φιλτάτη Σχολή!.. Ὦ μῆτερ πνευματική, ἡ ὑποβοηθοῦσα καὶ προάγουσα τὴν πραγμάτωσιν εὐγενῶν ὀνείρων νεανικῶν ψυχῶν. Ὦ ἱερὰ καὶ ἁγία Σκηνή, ἥτις ἀπὸ αἰῶνος διαφυλάττεις καὶ προάγεις, ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ τούτου λόφου τῆς Ἐλπίδος, ὅ,τι ἀπαιτεῖται πρὸς μόρφωσιν τῶν μελλόντων λειτουργῶν τῆς Ἐκκλησίας!

Ὦ φιλτάτη Σχολή! Γαλουχηθέντες καὶ ἡμεῖς ἐν ταῖς στοργικαῖς σου ἀγκάλαις καὶ ἀνδρωθέντες ἤδη τῷ πνεύματι ἀπερχόμεθα μακράν σου. Ναί, ἀπερχόμεθα, ἀλλὰ σὲ περικλείομεν ἐν τοῖς ἀδύτοις τῶν υἱϊκῶν ἡμῶν καρδιῶν, σέ, τὸ εἴδωλόν σου, πρὸς τὸ ὁποῖον προσφέρομεν καὶ ἐς ἀεὶ θὰ προσφέρωμεν τὸν φόρον τῆς εὐγνωμοσύνης, διότι σὺ μᾶς ἐμύησας εἰς τὴν ἀληθῆ γνῶσιν, σὺ μᾶς ἐγνώρισας τὴν ὑψίστην σοφίαν, τὴν δέσποιναν τῶν ἐπιστημῶν, τὴν Θεολογίαν.

Ὦ φιλτάτη Σχολή! Περίλυπός ἐστιν ἡ ψυχὴ ἡμῶν ἐπὶ τῷ σκληρῷ ἀπὸ σοῦ ἀποχωρισμῷ.

Καὶ ἤδη ἡ ψυχὴ ἡμῶν στρέφουσα τὰ ὄμματα πρὸς πάντας ἐκείνους, ὅσοι ἀμέσως καὶ ἐμμέσως ὑπῆρξαν καὶ ὑπάρχουσι τὰ ἔνθερμα ὄργανα τῆς Παναγάθου Προνοίας διὰ τὴν προφύλαξιν καὶ πρόοδον τῆς πεφιλημένης Σχολῆς, αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην θερμὰς νὰ ἀπευθύνῃ εὐχαριστίας. Ἀλλὰ κατὰ νόμον ἱερὸν καὶ ἀπαράβατον πρὸ πάσης ἄλλης εὐχαριστίας δοξολογίαν καὶ αἶνους προσφέρομεν τῷ ἐν Τριάδι Θεῷ, Ὅστις περισσὴν τὴν χάριν Αὐτοῦ ἐπεδαψίλευσεν ἐφ' ἡμᾶς, ἀφ' οὗ κατέστησε καὶ ἡμᾶς ὄργανα τῆς ἀληθείας, διδάξας καὶ διδάσκων τὰ δικαιώματα Αὐτοῦ. Ὡς θυμίαμα ἐνώπιον Αὐτοῦ κατευθυνθήτω ἡ εὐχαριστήριος ἡμῶν προσευχή.

Προσφέροντες δὲ εἰς τὸν Ὕψιστον τὰς εὐχαριστίας ἡμῶν, προσφέρομεν ἅμα ταύτας καὶ πρὸς Σέ, ὦ πανακήρατε, καθαρωτάτη καὶ ἁγιωτάτη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ὁποίας ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης τάσσομεν ἑαυτούς. Τί Σοι ἀνταποδώσωμεν περὶ πάντων ὧν ἀνταπέδωκας ἡμῖν; Συναισθανόμεθα τὴν χάριν, ἀνομολογοῦμεν τὸν ἔλεον, κηρύττομεν τὰς εὐεργεσίας, ἀλλ' ἀπέναντι τοῦ μεγέθους αὐτῶν καὶ ὁ νοῦς ἡμῶν ἰλιγγιᾷ καὶ ἡ γλῶσσα ἡμῶν δεσμεύεται. Ἀντὶ πάσης εὐγνωμοσύνης προσφέρομεν εἰς τὴν ὑψηλὴν ἀποστολήν Σου ἅπασαν τὴν ζωὴν ἡμῶν. Κατανοοῦμεν τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἔργου, εἰς ὃ ἐκλήθημεν, ἀλλ' ἐννοοῦμεν καὶ τὸ ἀργαλέον

τοῦ σταδίου εἰς ὃ σταδιοδρόμοι ἐτάχθημεν. Πεποιθότες εἰς τὴν θείαν ἀντίληψιν καὶ τὰς εὐλογίας Σου προβαίνομεν εἰς τὸν προκείμενον ἀγῶνα. Διὸ ἱκετεύομεν καὶ παρακαλοῦμεν: Εὐλόγησον καὶ νῦν τὰ πνευματικά Σου τέκνα ἀπερχόμενα εἰς τὸ στάδιον τῆς διακονίας Σου.

Ὅθεν Σύ, Παναγιώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα, ὁ κοσμῶν τὸν Ἁγιώτατον Θρόνον τῶν Χρυσοστόμων καὶ Φωτίων, ὁ ἐνδελεχῶς ἐνδιαφερόμενος καὶ μεριμνῶν ὑπὲρ τῆς Ἱερᾶς ταύτης Σχολῆς καὶ τῶν τροφίμων αὐτῆς, ἔκτεινον τὰς ὁσίας Σου χεῖρας καὶ εὐλόγησον ἡμᾶς, ὅπως ἐνισχυόμενοι, τὸ γενναῖον τοῦ φρονήματος πρὸς τὴν Ὀρθοδοξίαν ἄχρι τέλους ἀκαμπὲς διαφυλάττωμεν.

Εὐλογήσατε δὲ ἡμᾶς καὶ πάντες οἱ συγκροτοῦντες τὸν ἱερώτατον τοῦτον θίασον, Σεβασμιώτατοι Ἱεράρχαι καὶ τῆς ἱερᾶς ταύτης Σχολῆς προστάται καὶ ἔφοροι. Ἀντὶ δὲ τούτων δέξασθε τὴν ἄπειρον πρὸς ὑμᾶς εὐγνωμοσύνην ἡμῶν.

Ἤδη στρέφοντες τὸν λόγον πρὸς σέ, Σεβαστὲ Σχολάρχα καὶ πάτερ, πῶς νὰ μὴ ἀνομολογήσωμεν τοὺς πολλοὺς κόπους καὶ μόχθους, εἰς τοὺς ὁποίους καθημερινῶς ὑπεβάλλεσο ὑπὲρ ἡμῶν, τὰς πατρικὰς καὶ εὐαγγελικὰς νουθεσίας καὶ παραινέσεις, ὅσας πάντοτε λεπτῶς καὶ εὐγενῶς πρὸς ἡμᾶς ἀπηύθυνες μετὰ ζήλου στοχαζόμενος τῆς εὐαγγελικῆς ἡμῶν μορφώσεως καὶ ἠθικῆς τελειώσεως; Πολλὴ καὶ ἡ πρὸς σὲ εὐγνωμοσύνη ἡμῶν. Ἀπὸ καρδίας ἐκφράζομεν τὰ εὐχαριστήρια.

Πῶς δὲ νὰ ἐκφράσωμεν τὴν εὐγνωμοσύνην ἡμῶν πρὸς ὑμᾶς, ὦ σεβαστοὶ καὶ πεφιλημένοι ἡμῶν καθηγηταί, οἱ ὁποῖοι ἐνεσταλάξατε εἰς τὰς ψυχὰς ἡμῶν τὰ νάματα τῆς κατὰ Θεὸν σοφίας καὶ ὡδηγήσατε ἡμᾶς εἰς τὰς τρίβους τῆς πραγματικῆς γνώσεως καὶ ἀληθείας, οἵτινες ὡς πνευματικοὶ σπορεῖς ἐκαλλιεργήσατε τὰς ψυχὰς ἡμῶν, οἱ ὁποῖοι κατέθεσθε ἐν ἡμῖν τὴν βάσιν τῆς μελλούσης δράσεως, οἱ ὁποῖοι διὰ τῆς ἀγαθότητος ὑμῶν ὑπεδείξατε ἡμῖν ὁποίαν ὁδὸν δέον νὰ βαδίσωμεν, ἵνα ἐπιτύχωμεν τοῦ προορισμοῦ ἡμῶν; Ἀντὶ πάντων τούτων ἡμεῖς μὲν εὐγνωμονοῦμεν καὶ θὰ εὐγνωμονῶμεν, ὁ δὲ δίκαιος καὶ βραβευτὴς τῶν καλῶν ἐργατῶν Θεὸς ἂς ἀμείψῃ γενναίως τοὺς κόπους ὑμῶν.

Χαίρετε λοιπόν, σεβαστοί μας καὶ πεφιλημένοι καθηγηταί, χαίρετε.

Τί δὲ νὰ εἴπωμεν πρὸς ἡμᾶς, πεφιλημένοι συμμαθηταί, μεθ' ὧν θείᾳ προνοίᾳ, ὄντες ξένοι τέως καὶ ἄγνωστοι καὶ χωριζόμενοι ἀπὸ ὄρη σκιόεντα καὶ θαλάσσας ἠχηέσσας, συνηντήθημεν εἰς τὸν λόφον τοῦτον τῆς νέας Σιών; Μήπως δὲν ὀφείλομεν καὶ εἰς ὑμᾶς νὰ ἀπευθύνωμεν λόγους ἀγάπης ἀδελφικῆς ἀφ' οὗ ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἐν τῇ πνευματικῇ ταύτῃ ἀμπέλῳ τὰ αὐτὰ συνεποτίσθημεν γλυκερὰ νάματα, τὴν αὐτὴν συνανεπνεύσαμεν δροσοβόλον τοῦ πνεύματος αὔραν, τὰς αὐτὰς ἐντεύξεις, χαρὰς καὶ λύπας εἴχομεν; Ὦ!

πόσον σκληρὰ εἶναι ἡ ἰδέα τοῦ ἀφ' ὑμῶν χωρισμοῦ, μεθ' ὧν τὴν τύχην ἡμῶν συνεταυτίσαμεν, τὰ ὄνειρα καὶ τοὺς πόθους συνηνώσαμεν!..

Μικρὸν ἔτι ἀγαπητοὶ καὶ στερούμεθα τῆς ἀφάτου θυμηδίας, εἰσερχόμενοι εἰς τὸ ἀκανθῶδες στάδιον τοῦ κοινωνικοῦ βίου, ἔνθα ἀναμένομεν ὑμᾶς. Σεῖς εἴσθε οἱ ἠγαπημένοι ἀδελφοί μας καὶ οἱ μέλλοντες συνεργάται μας.

Φιλοδοξήσατε νὰ φανῆτε «πολλῷ ἡμῶν κάρρονες» εἰς τὸν ἱερόν, ὑψηλὸν καὶ εὐγενῆ ἀγῶνα, τὸν ὁποῖον προβάλλει εἰς ὑμᾶς ἡ Σχολή. Συνεχίσατε, εὐελπιστοῦντες ὑπὲρ τῆς νίκης.

Χαίρετε, ἀγαπητοὶ συμμαθηταί, χαίρετε ἀδελφοί.

Χαίρετε ὅλα, ὅσα ὡραῖα καὶ ἱερὰ ἐνταῦθα ἠγαπήσαμεν!

Χαῖρε, Σχολὴ πολυπόθητε, τὸ καύχημά μας, ἡ ἐλπίς μας.

«Ὁ δὲ Θεὸς ἡμῶν πληρῶσαι πᾶσαν χρείαν ἡμῶν κατὰ τὸν πλοῦτον Αὐτοῦ ἐν δόξῃ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Φιλ. δ' 13).

Ἡ Προσφώνησις τῆς Α. Θ. Παναγιότητος.

«*Τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,*

Κλίνομεν γόνυ θερμῆς καὶ βαθυτάτης εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν ἐν Τριάδι Θεόν, διότι ἠξίωσεν ἡμᾶς, ἐν τῇ πολλῇ Αὐτοῦ ἀγαθότητι καὶ εὐσπλαγχνίᾳ, καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο τῆς χρηστότητος Αὐτοῦ ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τοῦ πανσέπτου τούτου Σκηνώματος, τοῦ ὁποίου ὁ μακρὸς βίος εἶναι συνυφασμένος μετὰ τῶν ἱερῶν γραμμάτων καὶ μετὰ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ βίου μεγάλων Πατριαρχῶν καὶ σοφῶν Διδασκάλων τῆς ἱερᾶς ἐπιστήμης, ἵνα ἀναπέμψωμεν Αὐτῷ εὐχαριστήρια, ὅτι διεφύλαξεν ἀνεπηρέαστον καὶ ηὐλόγησε δαψιλῶς καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο τὴν Ἱερὰν ἡμῶν Σχολήν, τὴν πηγὴν ταύτην τῆς ἰσχύος καὶ δυνάμεως τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, καὶ ἵνα καθοσιώσωμεν κατὰ τὴν ἱερὰν ταύτην ἡμέραν καὶ ὥραν τοὺς νέους καὶ εὐσταλεῖς τοῦ Χριστοῦ ἐργάτας, τοὺς ὁποίους μετὰ τοσούτων πόνων καὶ ἱδρώτων κατήρτισαν ἐν αὐτῇ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν οἱ σεβάσμιοι Ἔφοροι, ὁ στοργικὸς καὶ ζηλωτὴς Σχολάρχης καὶ οἱ φιλόπονοι καθηγηταὶ καὶ διδάσκαλοι αὐτῆς, πρὸς πολλαπλασιασμὸν τῶν διακόνων τοῦ Εὐαγγελίου καὶ πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἱερᾶς φάλαγγος αὐτῆς, ἐχούσης, ἐν τῷ σημερινῷ ἰδίως ἠθικῷ λιμῷ καὶ αὐχμῷ, μεγάλην ἀνάγκην γενναίων καὶ καλῶς κατηρτισμένων στελεχῶν.

Ναί, τέκνα ἀγαπητὰ ἐν Κυρίῳ! Ἐπὶ τούτῳ αἶνον καὶ ὕμνον εὐχαριστίας ἐκ βάθους ψυχῆς ἀναπέμποντες τῷ ἐν Τριάδι Θεῷ, καλοῦμεν ὑμᾶς ἐν βαθείᾳ συγκινήσει καὶ μετὰ παλλομένης καρδίας εἰς τὰς τάξεις τῶν ὁπλιτῶν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν

διακόνων τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ καὶ ἐκφράζομεν τὴν πεποίθησιν ἡμῶν ἐνώπιον τῆς Ἐκκλησίας ὅτι θὰ ἀποβῆτε δόκιμοι ἐργάται τοῦ Ἀμπελῶνος τοῦ Κυρίου, ἀληθινοὶ οἰκονόμοι τῶν μυστηρίων Αὐτοῦ καὶ ἰδιαιτέρως πλήρεις ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἀφοσιώσεως διάκονοι καὶ ἀπόστολοι καὶ παραστάται τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία εἶνε ἡ γνησία Μήτηρ καὶ ἡ ἁγία Τροφὸς πάντων τῶν Ὀρθοδόξων Λαῶν· διότι εἰς αὐτὴν οἱ Ὀρθόδοξοι Λαοὶ πάντες ὀφείλουσι τὴν γνησίαν καὶ ἀληθινὴν πίστιν, τὰ γράμματα, τὰς τέχνας, τὸν πολιτισμόν, τὴν εὐτυχίαν, τὴν εὐδαιμονίαν, ἐνὶ λόγῳ, αὐτὸ τὸ εὖ εἶναι εἰς τὰς καλὰς αὐτῶν ἡμέρας, ἐν δὲ τῷ βαρεῖ χειμῶνι τοῦ βίου αὐτῶν καὶ αὐτὸ τὸ εἶναι αὐτῶν. Ἡ Μήτηρ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία διὰ τῶν ἀπαραμίλλων αὐτῆς θυσιῶν ἵνα προσαγάγῃ εἰς τὴν ἀληθινὴν πίστιν τοὺς σημερινοὺς εὐτυχεῖς ὀρθοδόξους λαοὺς καὶ νὰ καταρτίσῃ αὐτοὺς εἰς ἄνδρας τελείους ἐν τῇ πίστει, διὰ τῶν θαυμασίων αὐτῆς ἀγώνων ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τῆς πίστεως ἁγνῆς ἀπὸ παντὸς αἱρετικοῦ καὶ σχισματικοῦ ῥύπου καὶ διὰ τῶν ἀδιαλείπτων διὰ τῶν αἰώνων καὶ μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης πόνων αὐτῆς ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας, κατέστη καὶ εἶνε ἡ δόξα καὶ τὸ καύχημα τῶν Πατέρων καὶ Διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὁλοκλήρου τοῦ ὀρθοδόξου κόσμου, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ θεσπισμάτων τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἀνεδείχθη ἡ Προκαθημένη τῶν Ἁγίων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦσι τὴν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, τὸν στύλον καὶ τὸ ἑδραίωμα τῆς Ἀληθείας ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ ἔσται δὲ τοιαύτη, τῇ χάριτι τοῦ Κυρίου, εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα, οὐ μόνον διότι ἡ Μήτηρ καὶ ἡ Τροφὸς καὶ ἡ Εὐεργέτις προκάθηται, ὡς εἰκός, τῶν τέκνων αὐτῆς, οὐ μόνον διότι τοῦτο ἀπαιτοῦσιν οἱ ἱεροὶ κανόνες καὶ αἱ ἀποφάσεις τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἐφ' ὧν ἑδράζεται τὸ θεόδμητον οἰκοδόμημα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ διότι αὕτη ἵσταται ἐν τῇ τιμῇ καὶ τῇ τάξει, εἰς ἣν αὐτὴ ἡ Θεία Πρόνοια διὰ τῶν πνευματεμφόρων Πατέρων ἐκάλεσεν αὐτήν, «ἀμεταμέλητα δέ, κατὰ τὸν μέγαν τῶν Ἐθνῶν Ἀπόστολον, τὰ χαρίσματα καὶ ἡ κλῆσις τοῦ Θεοῦ» (Ρωμ. 11, 29), ἀνεξαρτήτως βεβαίως ἀριθμῶν καὶ μηδενικῶν, διότι, ὡς ὁ αὐτὸς θεῖος Ἀπόστολος μετὰ Ἡσαΐου τοῦ Προφήτου ἀναφωνῶν λέγει: «ἐὰν ᾖ ὁ ἀριθμὸς τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ ὡς ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης, τὸ κατάλειμμα σωθήσεται» (Ρωμ. 9, 27).

Ναί, τέκνα ἠγαπημένα ἐν Κυρίῳ, εἴμεθα πλήρεις πεποιθήσεως περὶ τούτου, ὅτι θὰ ἀποβῆτε πάντες, τῇ χάριτι τοῦ Κυρίου, δόκιμοι διάκονοι τῆς ὑψηλῆς καὶ ἁγίας ὑμῶν διακονίας καὶ ἀκοίμητοι φρουροὶ τῆς μεγάλης καὶ αἰωνίου δόξης τῆς Μητρὸς ἡμῶν Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Εἰς τὸ ἱερὸν τοῦτο καὶ μέγα ἔργον θὰ ἔχητε ἐπίκουρον τὴν δαψιλῆ καὶ ἀκένωτον εὐλογίαν τοῦ Παναγάθου Θεοῦ, θὰ ἔχητε ἀντιλήπτορα τὴν παν-

σθενουργὸν χάριν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, θὰ ἔχητε ἀρωγὸν τὸν φωτισμὸν τοῦ ἐν τῇ Ἁγίᾳ Ἐκκλησίᾳ διαρκῶς παραμένοντος Παρακλήτου, θὰ ἔχητε βοηθὸν τὴν Ἐκκλησίαν, ἐνισχυτὴν τὴν συνείδησιν ἡμῶν καὶ ἐπαινέτην τὴν εὐγνωμοσύνην ἐκείνων, τοὺς ὁποίους θὰ σώζητε καὶ ἐνισχύητε ἐν τῇ πίστει διὰ τοῦ ἁγίου ὑμῶν βίου, τῶν λόγων, τῶν ἔργων, καὶ καθόλου διὰ τῆς ἀμώμου ζωῆς καὶ ἀναστροφῆς ἡμῶν ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ καὶ τῆς κοινωνίας. Μηδ' ἐπὶ μίαν στιγμὴν καθ' ὅλην ὑμῶν τὴν ζωὴν λησμονήσητε ὅτι τὸ μυστήριον τῆς νίκης καὶ τοῦ θριάμβου τοῦ διακόνου τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς εἶνε ἡ ἁγιωσύνη καὶ ἡ καθαρότης τοῦ βίου αὐτοῦ. Αὕτη, καὶ μόνη αὕτη, μετὰ τῆς προσευχῆς καὶ τῆς μελέτης εἶνε ἡ πηγή, ἀφ' ἧς ἄνευ διαλείμματος δύναταί τις νὰ ἀντλῇ τὰ ἐφόδια, τὰς δυνάμεις, τὰ μέσα, τὰ ὅπλα τῆς στρατείας, τῆς νίκης καὶ τοῦ θριάμβου αὐτοῦ κατὰ τῆς ἁμαρτίας καὶ τῶν δεινῶν, τὰ ὁποῖα κατατρύχουσι καὶ ταλαιπωροῦσι τὴν κοινωνίαν.

Ἐπὶ τούτῳ δεηθέντες πρὸ ὀλίγου μετὰ τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου ἐνώπιον τοῦ Θυσιαστηρίου ὑπὲρ τοῦ ἄνωθεν φωτισμοῦ καὶ τῆς ἐνισχύσεως ὑμῶν, παρακαλοῦμεν καὶ αὖθις περὶ τούτου τὸν Κύριον.

Κατὰ καθῆκον δὲ ἱερὸν ἐκφράζομεν ἐξόχως κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην τὰς θερμὰς καὶ ἐγκαρδίους ἐπὶ πᾶσιν εὐχαριστίας ἡμῶν καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῇ σεβασμίᾳ τῆς Σχολῆς Ἐφορίᾳ καὶ ἰδιαιτέρως τῷ γηραιῷ καὶ ζηλωτῇ αὐτῆς Προέδρῳ, ὁ ὁποῖος τὰς ἀπὸ τῶν πόνων καὶ τοῦ χρόνου ἐναπολειφθείσας αὐτῷ δυνάμεις ὁλοκληρωτικῶς καταδαπανᾷ μετὰ τῶν λοιπῶν αὐτῆς μελῶν ὑπὲρ τῆς Ἱερᾶς Σχολῆς, τῷ Θεοφιλεστάτῳ, ἐλλογιμωτάτῳ καὶ στοργικωτάτῳ Σχολάρχῃ αὐτῆς, ὡς καὶ πᾶσι τοῖς ἐλλογίμοις καὶ δοκίμοις καθηγηταῖς αὐτῆς καὶ διδασκάλοις, οἵτινες νυχθημερὸν πονοῦσιν ὑπὲρ τῆς προόδου καὶ προαγωγῆς τῆς Ἱερᾶς Σχολῆς, καὶ ὑψοῦντες χεῖρας ἱκέτιδας ἐν κατακλεῖδι τῆς ἱερᾶς ταύτης τελετῆς πρὸς τὸν ἐν Τριάδι Θεόν, ἱκετεύομεν Αὐτὸν ἵνα σκέπῃ, φρουρῇ καὶ ἐνισχύῃ τὴν ἱερὰν καὶ πεφιλημένην Σχολήν, ὅπως ἀπροσκόπτως συνεχίζῃ τὸ ἱερὸν ἔργον αὐτῆς, ἔργον μέγα καὶ ἅγιον, ἵνα ἀμείβῃ πλουσίως τοὺς πονοῦντας καὶ ἀγρυπνοῦντας ὑπὲρ αὐτῆς Εὐεργέτας, Ἐφόρους, Σχολάρχην καὶ διδασκάλους αὐτῆς καὶ ἵνα διαρκῶς καὶ δαψιλῶς φωτίζῃ καὶ ἁγιάζῃ τοὺς ἐν αὐτῇ διδασκομένους ὅπως φανῶσιν ἄξιοι τῆς πονούσης καὶ ἀγρυπνούσης ὑπὲρ αὐτῶν Ἱερᾶς Σχολῆς· διότι πᾶσα δόσις ἀγαθὴ καὶ πᾶν δώρημα τέλειον ἄνωθέν ἐστι καταβαῖνον ἐκ τοῦ Πατρὸς τῶν Φώτων, Ὧ τὴν δόξαν καὶ εὐχαριστίαν καὶ προσκύνησιν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν».

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ ΤΟΥ Β΄.

Ἡ καθόλου Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀπώλεσε κατὰ τὸν παρόντα μῆνα μεγάλην ἐκκλησιαστικὴν φυσιογνωμίαν, ἀποτελοῦσαν δι᾿ αὐτὴν βαθὺ ἐκκλησιαστικὸν κῦρος. Ἀπὸ καρδίας θρηνεῖ τὸν θάνατον τοῦ Παναγιωτάτου Πάπα καὶ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Μελετίου τοῦ Β΄, κοιμηθέντος ἐν Κυρίῳ τῇ 28ῃ τοῦ παρόντος μηνὸς Ἰουλίου.

Ἡ διακονία Του ἐφωτίζετο ἀπὸ τὴν ἰσχυρὰν καὶ διαυγῆ διάνοιάν Του, ἐζωογονεῖτο ἀπὸ τὴν πλουσίαν ζωτικότητά Του, ἀπὸ τὸ ἐκκλησιαστικόν Του βάθος, ἀπὸ τὴν εὐρύτητα τοῦ πνεύματός Του. Ὁ Πατριάρχης Μελέτιος ἀπὸ ἀπόψεως ἀντιλήψεων ἀνῆκεν εἰς τὴν σχολὴν τῶν μεγάλων συμπατριωτῶν του Μελετίου τοῦ Πηγᾶ, Μαξίμου τοῦ Μαργουνίου, Ἱλαρίωνος Ἡρακλείας τοῦ σοφοῦ, Κυρίλλου τοῦ Λουκάρεως καὶ ἄλλων. Ὁ ποταμὸς τῆς γονίμου δράσεώς Του διέσχισε πάσας σχεδὸν τὰς Ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολῆς. Ἁπλοῦν βλέμμα ριπτόμενον εἰς τὰς σελίδας τῆς βιογραφίας Του θὰ καταπλήξῃ τὸν στοχαστήν, διότι θὰ ἴδῃ τὸν Μελέτιον τὸν χρόνον αὐτὸν εἰς Ἱεροσόλυμα, κατόπιν εἰς τὴν Κύπρον, εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς τὴν Ἀμερικήν, εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, συνέκδημον τῶν Ἀποστόλων.

Ὁ Μελέτιος προστίθεται ὡς εἷς χρυσοῦς κρίκος εἰς τὴν ἅλυσιν τῶν μεγάλων Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς. Εἰς τὴν νεωτέραν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας καταλαμβάνει περιφανῆ

θέσιν, ἔχει ἀποταμιεύσῃ εἰς αὐτὴν τοὺς στάχεις τῶν ὑπὲρ αὐτῆς σκέψεών Του, τοὺς θησαυροὺς τῶν ὑπὲρ αὐτῆς μόχθων Του. Καὶ ἀπέρχεται μὲ τὴν γαλήνην τοῦ πνεύματος καὶ τὴν ἱκανοποίησιν τῆς ψυχῆς ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπετέλεσε δύναται νὰ ὀνομασθῇ ἔργον.

Τὴν Ἁγιωτάτην Ἐκκλησίαν Ἀλεξανδρείας ἀνακουφίζει εἰς τὸ σημερινὸν πένθος της ἡ τιμαλφὴς κληρονομία τοῦ λαμπροῦ ὀνόματος καὶ τῆς τετελειωμένης διακονίας τοῦ θρηνουμένου ἐπιφανοῦς αὐτῆς Πατριάρχου.

Κύριος ὁ Θεὸς ἀναπαύσαι αὐτὸν ἐν σκηναῖς δικαίων.

ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΣΘΕΝΕΙΑΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ

Ὁ ἐκλιπὼν ἀοίδιμος Πατριάρχης πρὸ μηνὸς εἶχε προσβληθῇ ἐκ νοσήματος καρδιακοῦ. Ἐπὶ τούτῳ θερμότατον εἶχε πάντοθεν ἐκδηλωθῇ ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τῆς ὑγείας τοῦ Πατριάρχου. Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον δὲν ἔλειψε νὰ διερωτήσῃ τηλεγραφικῶς τὰ τῆς ὑγείας αὐτοῦ. Ἀτυχῶς αἱ καρδιακαὶ κρίσεις μετ' οὐ πολὺ ἐπανελήφθησαν καὶ παρὰ τὰς ἐπιμόνους προσπαθείας τῆς Ἐπιστήμης ὁ γεραρὸς Πατριάρχης, κατόπιν μιᾶς ὀξείας κρίσεως, ἐπελθούσης τὴν νύκτα τῆς 27 πρὸς τὴν 28 Ἰουλίου, ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ.

Η ΚΗΔΕΙΑ

Μὲ μοναδικὴν εἰς τὰ χρονικὰ τῆς Ἀλεξανδρείας ἐπισημότητα καὶ ἐκδηλώσεις ἐγένετο ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ ἀκολούθως ἐν Καΐρῳ ἡ κηδεία τοῦ κοιμηθέντος ἀοιδίμου Πατριάρχου, μετὰ τριήμερον ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Σάββα ἔκθεσιν τοῦ σεπτοῦ αὐτοῦ Σκήνους εἰς προσκύνησιν τῶν πιστῶν. Ἡ ἐπιβλητικὴ κηδεία τοῦ Πατριάρχου καὶ ἡ εἰς τὸ πένθος αὐτῆς γενικὴ συμμετοχὴ ἀπὸ τοῦ Ἀνωτάτου Ἄρχοντος τῆς Χώρας, τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς Ἁρμοστείας, τῶν ἐκπροσώπων τοῦ Διπλωματικοῦ καὶ Προξενικοῦ Σώματος, τοῦ Ξένου Κλήρου, τοῦ ἐπιστημονικοῦ καὶ ἐμπορικοῦ κόσμου μέχρι τῶν τελευταίων μελῶν τῆς ἐν Αἰγύπτῳ κοινωνίας, διετράνωσε τὴν βαθεῖαν ἀγάπην καὶ τιμήν, ἧς γενικῶς ἀπήλαυεν ἡ ἐξέχουσα Πατριαρχικὴ προσωπικότης Μελετίου τοῦ Β'.

Η ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ

Ἡ τελευτὴ τοῦ Πατριάρχου ἀνηγγέλθη τηλεγραφικῶς εἰς τὴν Α. Θ. Παναγιότητα, Ἥτις αὐθημερὸν ἀπηύθυνεν εἰς ἀπάντησιν τὸ κατωτέρω καταχωριζόμενον σεπτὸν Πατριαρχικὸν τηλεγράφημα.

Ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος ἐν συνεδρίᾳ αὐτῆς ἤκουσεν ἐν συγκινήσει τὸν θάνατον τοῦ Πατριάρχου καὶ ὀρθία ἐδεήθη ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς μακαρίας αὐτοῦ ψυχῆς, ἐν ἐπὶ τούτῳ δὲ κηρυχθείσῃ ὀλιγολέπτῳ διακοπῇ τῆς συνεδρίας κατῆλθεν εἰς τὸ ἰδιαίτερον Πατριαρχικὸν Παρεκλήσιον τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου, ὅπου, παρόντων καὶ πάντων τῶν Κληρικῶν τῆς Αὐλῆς καὶ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Πατριαρχείου, ὁ α΄ τῇ τάξει Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἡρακλείας Βενιαμὶν ἀνέγνω τρισάγιον.

Τὸ Πατριαρχικὸν καὶ Συνοδικὸν μνημόσυνον τοῦ ἀοιδίμου Πατριάρχου ὡρίσθη διὰ τὴν 15 προσεχοῦς Σεπτεμβρίου.

Τὰ περὶ ὧν ἀνωτέρω ὁ λόγος σχετικὰ τηλεγραφήματα ἔχουσιν ὧδε:

Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Φώτιον.

Φανάριον-Σταμπούλ.

Ἀλεξάνδρεια, 28/7/935.

Κατώδυνοι ἀγγέλλομεν ὅτι Πατριάρχης Μελέτιος ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ σήμερον.

† Τριπόλεως ***Θεοφάνης.***

Μητροπολίτην Τριπόλεως Θεοφάνην.

Ἀλεξάνδρειαν

Ἀπροσδόκητον ἄγγελμα θανάτου Παναγιωτάτου Πατριάρχου Μελετίου καιρίως ἔθλιψεν ἡμᾶς, Μεγάλην Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, θλίψει δὲ καὶ σύμπασαν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν, ἧς ὑπῆρξεν ὑπέροχος Πατριαρχικὴ προσωπικότης. Θερμότατα συλλυπούμενοι ἐπὶ βαρυτάτῃ ἀπωλείᾳ εὐχόμεθα Κύριος ἀναπαύσῃ μακαρίαν ψυχὴν μεταστάντος μεγάλου Πατριάρχου σκηναῖς Ἁγίων, παραμυθήσῃ δὲ πεφιλημένην Ἀδελφὴν Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν ἀναδείξει ἐπαξίου διαδόχου.

28/7/935.

† Πατριάρχης ***Φώτιος***

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ὁ ἀοίδιμος Πατριάρχης Μελέτιος (κατὰ κόσμον Ἐμμανουὴλ) ἐγεννήθη ἐν Παρσᾶ τοῦ Νομοῦ Λασηθίου Κρήτης τῷ 1871, ἐκ γονέων Νικολάου καὶ Μαρίας Μεταξάκη. Τὴν ἐγκύκλιον παίδευσιν ἤκουσεν ἐν τῇ Γενετείρᾳ αὐτοῦ καὶ ἐν Ἱερᾷ Πέτρᾳ, χειροτονηθεὶς δὲ ἀκολούθως εἰς διάκονον ἐν Ἀντιοχείᾳ, εἰσήχθη ὡς ὑπότροφος τοῦ ἀοιδίμου Π/χου Ἀντιοχείας Σπυρίδωνος ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Σταυροῦ. Ἅμα τῇ ἐκ ταύτης ἀποφοιτήσει του προσελήφθη ὑπὸ τοῦ ἀοιδίμου Π/χου Ἱεροσολύμων Δαμιανοῦ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Π/χείου ὡς ὑπογραμματεὺς καὶ εἶτα Ἀρχιγραμματεύς. Ἀργότερον, συνεπείᾳ γεγονότων τινῶν αὐτόθι, παραιτηθεὶς τῆς Ἀρχιγραμματείας καὶ ἐλθὼν εἰς Κωνσταντινούπολιν διέμενεν ἐν τῷ ἐν Φαναρίῳ Ἁγιοταφιτικῷ Μετοχίῳ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Ἐντεῦθεν μετὰ πάροδον ἔτους ἐξελέγη Μητροπολίτης Κιτίου καὶ ἀπῆλθεν εἰς Κύπρον. Μετὰ ὀκταετῆ ἐν τῇ Μητροπόλει Κιτίου δρᾶσιν ἐκλήθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν θρόνον Ἀθηνῶν. Περὶ τὰ τέλη τοῦ 1920 εὑρίσκεται ἐπὶ κεφαλῆς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς. Ἐξ Ἀμερικῆς καλεῖται κατὰ Ἰανουάριον τοῦ 1922 νὰ ἀναλάβῃ τοὺς οἴακας τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως ἐκλεγεὶς Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ὡς Μελέτιος Δ΄. Τῷ 1923 ὑπέβαλε τὴν γνωστὴν ἀπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου παραίτησιν, ἐφησυχάσας ἔκτοτε ἐπὶ τρία περίπου ἔτη ἐν Ἀθήναις μακρὰν τῆς ἐκκλησιαστικῆς κινήσεως, μέχρις οὗ κατὰ Μάϊον τοῦ 1926 ἐξελέγη εἰς τὸν Θρόνον τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Μάρκου, εἰς διαδοχὴν τοῦ ἀοιδίμου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Φωτίου· Ἔκτοτε ὁ ἀείμνηστος Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Μελέτιος ὁ Β΄ ἐκλέϊσε τὸν Ἁγιώτατον Ἀλεξανδρινὸν Θρόνον μέχρι τοῦ θανάτου Αὐτοῦ.

Η ΑΝΑΔΕΙΞΙΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Ἡ Ἁγία τῆς Σιὼν Ἐκκλησία κατόπιν τοσούτου χρόνου καὶ ταλαιπωρίας ἔχει τὸν νέον αὐτῆς Πατριάρχην. Τὴν 22αν παρόντος μηνὸς ἐκ τοῦ καταρτισθέντος καταλόγου τῶν ὑποψηφίων, μετὰ τὴν ἀπαιτουμένην κυβερνητικὴν ἐπικύρωσιν, κατηρτίσθη τὸ τριπρόσωπον ψηφοδέλτιον καὶ ἐξ αὐτοῦ, ἡ Ἱερὰ αὐτῆς Σύνοδος διὰ ψήφων κανονικῶν ἐν τῷ Ναῷ ἐξέλεξε Πατέρα καὶ Πατριάρχην αὐτῆς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἰορδάνου Τιμόθεον, εἰς διαδοχὴν τοῦ πρὸ τετραετίας πρὸς Κύριον ἐκδημήσαντος ἀοιδίμου Πατριάρχου Δαμιανοῦ.

Φυσιογνωμία διακεκριμένη ὁ νέος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων, κέκληται διὰ τῶν πολυτίμων αὐτοῦ προσόντων τῆς συνέσεως, τῆς βαθείας μορφώσεως καὶ τῆς ἀκαταπονήτου δραστηριότητος νὰ διευθετήσῃ τὰ ἀπασχολοῦντα τὴν Σιωνίτιδα Ἐκκλησίαν σοβαρὰ ζητήματα, κατευθύνων τὸ σκάφος αὐτῆς εἰς λιμένα γαλήνης, καὶ νὰ ἐμπνεύσῃ νέαν πνοὴν εἰς τὴν ζωὴν αὐτῆς. Εἰς πᾶσαν πρὸς τοῦτο ὑψηλήν Του προσπάθειαν θὰ φωτίζηται ἀπὸ τὴν αἴγλην τοῦ περιλάμπρου θρόνου τῆς Μητρὸς τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ θὰ ἐνισχύηται ἀπὸ τὴν ἀγάπην τῆς Ἱερᾶς Ἁγιοταφιτικῆς Ἀδελφότητος, ἥτις — φρουρὸς αὐτὴ ἀκοίμητος τῶν σεπτῶν Προσκυνημάτων — ἀπέβλεψε καὶ ἀνεβίβασεν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ τούτου Θρόνου. Ἡ Α. Μακαριότης ἐν τῇ ἐπιτελέσει τοῦ ἔργου Αὐτῆς ἔχει νὰ ὑπολογίσῃ καὶ ἐπὶ τὴν πρόφρονα συναντίληψιν τῶν Ἀδελφῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Ἀμέριστος ἐπὶ τοῦ προκειμένου θὰ εἶναι ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἐπικουρία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἔχει πάντοτε στοργικῶς ἐστραμμένην τὴν προσοχὴν αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἁγίαν Πόλιν. Καί, ὅπως βαθέως συμμετεῖχεν εἰς τὴν θλῖψιν αὐτῆς καὶ κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτῆς δοκιμασίαν, οὕτως ἔχει καὶ μεγάλην τὴν μερίδα τῆς χαρᾶς σήμερον ἐπὶ τῷ αἰσίῳ τερματισμῷ.

ΤΑ ΑΝΤΑΛΛΑΓΕΝΤΑ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ τοῦ νέου Πατριάρχου ἀντηλλάγησαν τὰ ἑξῆς τηλεγραφήματα:

Πατριάρχην Φώτιον

Σταμπούλ.

Ἱερουσαλήμ, 22/7/935.

Ἀσμένως ἀγγέλλω ὅτι, χάριτι Κυρίου, Ἀρχιεπίσκοπος Ἰορδάνου Τιμόθεος ἐξελέγη σήμερον Πατριάρχης Ἱεροσολύμων.

Τοποτηρητὴς

† Ἀρχιεπίσκοπος Μαδάβων ***Μελίτων.***

Μακαριώτατον Πατριάρχην Ἱεροσολύμων κύριον Τιμόθεον.

Ἱερουσαλήμ.

Χαρᾷ ἀφάτῳ ἐνωτίσθημεν εὐαγγέλια τερματισμοῦ χηρείας Ἁγιωτάτου Θρόνου καὶ ἐκλογῆς Ὑμετέρας περισπουδάστου Μακαριότητος. Συγχαίρομεν θερμότατα Αὐτῇ καὶ Ἁγιωτάτῃ ἀδελφῇ Ἐκκλησίᾳ. Μεγάλη Χριστοῦ Ἐκκλησία διαρκῶς ἐστραμμένα ἔχουσα βλέμματα Πόλιν Ἁγίαν εὔχεται πᾶσαν ἐνίσχυσιν, εὐόδωσιν, εὐλογίαν παρὰ Κυρίου.

23/7/935.

† Πατριάρχης ***Φώτιος.***

Πατριάρχην Φώτιον

Φανάριον - Σαμπούλ.

Ἱερουσαλήμ, 24/7/935.

Λίαν συγκεκινημένοι ἐκ συγχαρητικῶν εὐχῶν Ὑμετέρας γερασμίας Παναγιότητος, Μεγάλης Χριστοῦ Ἐκκλησίας, θερμότατα εὐχαριστοῦμεν ἐπὶ

τούτῳ καὶ ἐπὶ ἐπιδεικνυομένῳ ἐνδιαφέροντι ὑπὲρ Μητρὸς Ἐκκλησιῶν, ἣν ἀξιώσαιτο ἡμᾶς Κύριος κατευθῦναι εἰς λιμένα εὔδιον.

† Πατριάρχης **Τιμόθεος.**

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ὁ νέος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Τιμόθεος ἐγεννήθη ἐν Σάμῳ, τῷ 1878, ἐκ πατρὸς Ἱερέως. Ἐσπούδασεν ἐν τῷ Πυθαγορείῳ Γυμνασίῳ Σάμου, ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Σταυροῦ καὶ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ὀξφόρδης. Ἐχειροτονήθη εἰς διάκονον τῷ 1906 καὶ εἰς Πρεσβύτερον τῷ 1914. Ἐχρημάτισεν Ἀρχιγραμματεὺς τοῦ Ἱεροῦ Κοινοῦ τοῦ Παναγίου Τάφου (1915-22). Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1921 προήχθη εἰς Ἀρχιεπίσκοπον Ἰορδάνου. Ἐκ προσώπου τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων μετέσχε τῶν Συνεδρίων τῆς Στοκχόλμης καὶ τοῦ Λάμπεθ. Ἡ εἰς τὴν διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας συμβολή του ἀπ' ἀρχῆς ὑπῆρξε θετική. Παραλλήλως, διὰ γονίμου συγγραφικῆς ἐργασίας, ὑπηρέτησε καὶ τὰ θεολογικὰ Γράμματα, ἐκδοὺς ἰδιαιτέρως ἐνδιαφερούσας ἐργασίας, ἀφορώσας τὴν Ἱστορίαν τῶν ἱερῶν Προσκυνημάτων.

Η ΕΙΣ ΜΠΕΛΤΣΑΣ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ ΜΕΤΑΒΑΣΑ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος).

Ἐν Μπέλτσαις, ὅπου ἡ Ἀποστολὴ ἀφίκετο τὴν πρωΐαν τοῦ Σαββάτου 1 Ἰουνίου, ἐξεδιώχθησαν αὐτὴν τὸ Ἱερατικὸν Κονσιστόριον μετὰ ἑβδομήκοντα περίπου ἱερέων τῆς Ἐπαρχίας, ψαλλόντων κατὰ τὴν κάθοδον τῆς Ἀποστολῆς ἐκ τῆς ἁμαξοστοιχίας τὸ «εἰς πολλὰ ἔτη Δέσποτα» Ἑλληνιστὶ καὶ Ρουμανιστί, ὁ Νομάρχης, ὁ Δήμαρχος, ὁ Φρούραρχος, ὁ Δικαστικος Ἐπιθεωρητής, ὁ Ἐπιθεωρητὴς τῆς Παιδείας καὶ αἱ λοιπαὶ Ἀρχαὶ τοῦ Τόπου, προσεφώνησε δὲ τὸν Πατριαρχικὸν Ἀπεσταλμένον ἐξ ὀνόματος τῆς Ἐπαρχίας καὶ τοῦ Σεβ. Ἁγίου Χοτίνης καὶ Μπελτσῶν, μεταβάντος εἰς προϋπάντησιν καὶ ὑποδοχὴν τοῦ Βασιλέως ἀπὸ τῆς Ἐπαρχίας Βουκοβίνης, ὁ Πρωθιερεὺς Διονύσιος Ἰαβόρσκη, πρωτεῦον μέλος τοῦ Ἱερατικοῦ Κονσιστορίου. Ἐκ τοῦ σταθμοῦ ἡ Ἀποστολὴ ὡδηγήθη εἰς τὸ νεόδμητον Ἐπισκοπικὸν Μέγαρον, ὅπου καὶ ἐγκατεστάθη ἐν ἰδιαιτέροις πρὸς τοῦτο δώμασιν.

Αὐθημερὸν ἔφθασαν εἰς Μπέλτσας ἀντιπρόσωπος τοῦ Μακαριωτάτου Μητροπολίτου Βαρσοβίας καὶ πάσης Πολωνίας κ. Διονυσίου ὁ Βοηθὸς Ἐπίσκοπος τῆς Α. Μακαριότητος Ἐπίσκοπος Λιοῦμπλιν Σάββας, ὡς καὶ ὁ Βοηθὸς τοῦ Σεβ. Ἁγίου Μολδαυΐας Ἐπίσκοπος Μποδοσανεάνου Γρηγόριος Λέου.

Τὴν αὐτὴν ἑσπέραν ὁ Πατριαρχικὸς Ἀπεσταλμένος προέστη τοῦ Ἑσπερινοῦ καὶ τοῦ Ὄρθρου ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Νικολάου μετὰ τῶν Ἐπισκόπων Λιοῦμπλιν, Κάτω Δουνάβεως καὶ τοῦ Βοηθοῦ τοῦ Μητροπ. Μολδαυΐας.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον ἀφίκετο καὶ ὁ Σεβ. Ἅγιος Χοτίνης καὶ Μπελτσῶν, εἰς ὃν τὴν ἐπομένην ἐπεδόθησαν τὰ περὶ τῆς Ἀποστολῆς Σεπτὰ Πατριαρ-

γικὰ Γράμματα, ἅτινα καὶ παρέλαβεν, εὐχαριστήσας διὰ λέξεων συγκινητικῶν.

Τὴν πρωΐαν τῆς Κυριακῆς 2 Ἰουνίου, ἡμέρας τῶν Ἐγκαινίων, κατὰ τὸ καθορισθὲν πρόγραμμα, ἤρξαντο αἱ τελεταί. Ἡ ἐκκίνησις τῆς λιτανείας ἐγένετο ἀπὸ τοῦ ὡς ἄνω εἰρημένου Ἱεροῦ Ναοῦ, προεξάρχοντος τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἀπεσταλμένου, συμμετεχόντων δὲ καὶ τῶν Ἐπισκόπων Λιουμπλιν, Κάτω Δουνάβεως καὶ τοῦ Βοηθοῦ τοῦ Σεβ. Ἁγίου Μολδαυΐας. Ἀποσπάσματα στρατοῦ ἦσαν τιμητικῶς παρατεταγμένα ἐν πάσαις ταῖς κεντρικαῖς ὁδοῖς, ὅθεν διῆλθεν ἡ λιτανεία. Προηγοῦντο ταύτης τὰ Ἑξαπτέρυγα μετὰ τῶν Λαβάρων καὶ τῶν Φανῶν, εἵπετο πολυμελὴς χορός, μακρὰ σειρὰ ἱερέων εἰς δύο στίχους, διάκονοι κρατοῦντες δικηροτρίκηρα καὶ θυμιῶντες, ὁ Σεβ. Ἅγιος Κάτω Δουνάβεως μετὰ τοῦ δοχείου τοῦ ἱεροῦ ἁγιασμοῦ, κρατουμένου ὑπὸ ἀναγνωστῶν, ὁ Πατριαρχικὸς Ἀντιπρόσωπος, κρατῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὰ ἅγια Λείψανα καὶ ὑποβασταζόμενος ὑπὸ τοῦ Πολωνοῦ Ἀντιπροσώπου καὶ τοῦ Βοηθοῦ τοῦ Μητροπ. Μολδαυΐας, ἐνδεδυμένοι πάντες πλήρεις τὰς ἀρχιερατικὰς καὶ ἱερατικὰς αὐτῶν στολάς, ἠκολούθει ὁ δὲ Σεβ. Ἅγιος Χοτίνης καὶ Μπελτσῶν, ἔχων δεξιόθεν τὸν Ἀρχιγραμματέα τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου Ἀρχιμ. Ἀδαμάντιον, περὶ τὸ μέσον καὶ ὀλίγον ἐμπρὸς τὸν Ἀντιπρόσωπον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Πρωτοπρεσβύτερον Κ. Μωραϊτάκην καὶ ἀριστερόθεν ἀρχιμανδρίτην ἀντιπρόσωπον τοῦ Σεβ. Μητρ. Μολδαυΐας. Τὴν ὅλην πομπὴν ἔκλειον πλήθη λαοῦ λιτανεύοντος.

Ἡ λιτανεία ἀφιχθεῖσα εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν περιῆλθε δὶς αὐτόν, μεθ' ὃ ἐσταμάτησε πρὸ τοῦ Ναοῦ, ἀναγνωσθεισῶν ἐν τῷ Βαπτιστηρίῳ μέχρι τῆς ἐλεύσεως τοῦ Βασιλέως τῶν εὐαγγελικῶν καὶ ἀποστολικῶν περικοπῶν καὶ τῶν συνημμένων αὐταῖς σχετικῶν προκαταρκτικῶν εὐχῶν τῶν Ἐγκαινίων.

Ὀλίγον πρὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ Βασιλέως ἔφθασαν καὶ κατέλαβον θέσεις ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ Ναοῦ, ὅπου ἤδη ὑπῆρχον παρατεταγμένοι ὁ στρατὸς καὶ αἱ σχολαὶ τῆς πόλεως, τὰ μέλη τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἔχοντα ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Πρόεδρον αὐτοῦ κ. Ταταρέσκου, καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι, παρετάχθη δὲ καὶ ἡ Βασιλικὴ Φρουρά.

Ἡ Α. Μεγαλειότης ἀφίκετο περὶ τὴν 10 1/2, συνοδευομένη καὶ παρὰ τοῦ Ὑψηλοτάτου Διαδόχου Μ. Βοεβόδα τῆς Ἄλμπα Ἰούλια Μιχαήλ. Εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ περιβόλου προϋπήντησε τὸν Βασιλέα ὁ Σεβ. Ἅγιος Χοτίνης ἐνδεδυμένος Μανδύαν. Ἡ Α. Μεγαλειότης ὁμοῦ μετὰ τοῦ Διαδόχου ἀσπασθεῖσα ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Σεβασμιωτάτου τὸ Ἅγιον Εὐαγγέλιον καὶ τὸν Τίμιον Σταυρόν, εἰσῆλθεν εἰς τὸν περίβολον, ἐχαιρέτισε δι' ὑποκλίσεως τὸν Πατριαρχικὸν Ἀντιπρόσωπον καὶ τοὺς συλλιτανεύοντας ἁγίους Ἀρχιερεῖς, διῆλθε χαιρετῶσα πρὸ τῶν τάξεων τοῦ παρατεταγμένου στρατοῦ καὶ

τοῦ μαθητιῶντος κόσμου, ὑπὸ τὰς ζητωκραυγὰς τοῦ συνωθουμένου περὶ τὸν περίβολον πλήθους, καὶ ἐν τέλει ἐλθοῦσα ἔλαβε θέσιν ἐν τῇ πομπῇ ὄπισθεν ἀκριβῶς τοῦ Σεβ. Ἁγίου Χοτίνης καὶ τῶν περὶ αὐτόν, ἔχουσα ἀριστερόθεν τὸν Διάδοχον, ὄπισθεν δὲ Αὐτῆς τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον καὶ τοὺς λοιποὺς ἐπισήμους.

Οὕτω, συνοδευούσης τῆς Α. Μεγαλειότητος, ἐγένετο ἡ τρίτη περὶ τὸν Ναὸν περιφορὰ τῶν ἁγίων Λειψάνων, μεθ' ἣν, γονυκλιθέντων πάντων, ἀνεγνώσθη ἡ εὐχὴ τῆς εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν ἐγκαινιαστικῆς εἰσόδου, καὶ ὁ Βασιλεύς, ψαλλομένων τῶν στίχων « Ἄρατε πύλας οἱ Ἄρχοντες ἡμῶν. . . », ἔκοψε τὴν ταινίαν, καὶ αἱ πύλαι τοῦ Ναοῦ ἠνεῴχθησαν. Ὁ Βασιλεύς, εἰσελθὼν ἀνῆλθε τὸν Θρόνον Αὐτοῦ, ἔχων δεξιόθεν τὸν Διάδοχον, ἀμέσως δὲ ἀποδυθεὶς τὸ ξίφος Αὐτοῦ εἰσῆλθεν εἰς τὸ Ἅγιον Βῆμα ὁμοῦ μετὰ τοῦ Διαδόχου καὶ ἐνδυθείς, ἥ τε Α. Μεγαλειότης καὶ ὁ Διάδοχος, μετάξινον σάκκον, ὡς καὶ οἱ ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, συμμετέσχεν εἰς τὸν ἐγκαινιασμὸν τῆς Ἁγίας Τραπέζης, ὑπογράψας μετὰ τοῦ Διαδόχου καὶ τὴν Πρᾶξιν τῶν ἐγκαινίων.

Μετὰ τὴν λῆξιν τῆς τελετῆς, ὁ Βασιλεὺς ἐξελθὼν τοῦ Ἁγίου Βήματος ἐνεδύθη καὶ αὖθις τὸ ξίφος Αὐτοῦ καὶ ἀνῆλθε τὸν Βασιλικὸν Θρόνον, ἔχων δεξιόθεν Αὐτοῦ τὸν Διάδοχον. Μεθ' ὅ, τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἀπεσταλμένου ὁδηγηθέντος εἰς τὸν Ἀρχιερατικὸν Θρόνον καὶ τῶν λοιπῶν συλλειτουργῶν Ἀρχιερέων ἱσταμένων ὡσαύτως ἐν τοῖς παραπλεύρως καὶ ἔναντι εὑρισκομένοις θρόνοις, προσελθὼν προσεφώνησε τὴν Α. Μεγαλειότητα ὁ Σεβ. Ἅγιος Χοτίνης καὶ ἐν τέλει προσέφερεν Αὐτῷ ἐξ ὀνόματος τοῦ ἱεροῦ κλήρου τοῦ ἐπ' ὀνόματι τῶν Ἁγίων καὶ Θεοστέπτων Βασιλέων καὶ Ἰσαποστόλων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης καθαγιασθέντος Καθεδρικοῦ Ναοῦ χρυσῆν εἰκόνα τοῦ Σωτῆρος.

Εὐθὺς ἀμέσως ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Συνοδία Αὐτοῦ, ὡς καὶ ὁ Σεβ. Ἅγιος Χοτίνης, ἀπεχώρησαν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, προκειμένου ἵνα ἡ Α. Μεγαλειότης καταθέσῃ τὸν θεμέλιον λίθον ἀνεγειρομένου Γυμνασίου καὶ παραστῇ εἰς τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ μνημείου τῶν Ἡρώων, πληρωθέντος δὲ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ, ἤρξατο ἡ θεία λειτουργία, προεξαρχόντων τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἀπεσταλμένου καὶ τῶν λοιπῶν Ἁγίων Ἀρχιερέων.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς θείας λειτουργίας ἡ Πατριαρχικὴ Ἀποστολὴ ὁμοῦ μετὰ τῶν λοιπῶν Ἀντιπροσωπειῶν καὶ τῶν ἁγίων Ἀρχιερέων ὡδηγήθη εἰς τὸ Ἐπισκοπικὸν Μέγαρον, ὅπου ἐν τῷ μεταξὺ εἶχεν ἀφιχθῇ καὶ ἡ Α. Μεγαλειότης καὶ ὅπου θὰ παρετίθετο τὸ ἐπίσημον ἑόρτιον Γεῦμα, προκαθημένης αὐτοῦ τῆς Α. Μεγαλειότητος.

Ὀλίγον πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ Γεύματος αἱ Ἀντιπροσωπεῖαι κατέλαβον θέσεις ἐν τῇ Αἰθούσῃ τῆς Ὑποδοχῆς, ὅπου πρῶτος προσῆλθε καὶ ἐχαιρέ-

τισε διὰ θερμῶν λέξεων τὸν Πατριαρχικὸν Ἀντιπρόσωπον ὁ Ἐξοχώτατος Πρωθυπουργὸς κ. Ταταρέσκου, εὐχαριστήσας ἐξ ὀνόματος τῆς ἐντίμου Ρουμανικῆς Κυβερνήσεως, ὡς καὶ ὁ Ἐοξχώτατος Ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν κ. Λαπαδάτο. Εὐθὺς ἀμέσως ὁ Αὐλάρχης τῆς Α. Μεγαλειότητος προσελθὼν ἀνεκοίνωσε τῷ Πατριαρχικῷ Ἀπεσταλμένῳ καὶ ταῖς λοιπαῖς Ἀντιπροσωπείαις ὅτι ἡ Α. Μεγαλειότης ὁ Βασιλεὺς ηὐδόκησεν ἵνα παρασημοφορήσῃ αὐτὰς καὶ ἐπέδωκεν ἀμέσως τὰ διάσημα τῶν Παρασήμων. Τὰ ἀπονεμηθέντα παράσημα εἶνε ὁ Μεγαλόσταυρος τοῦ Ρουμανικοῦ Στέμματος εἰς τὸν Πατριαρχικὸν Ἀπεσταλμένον καὶ ὁ Ταξιάρχης τοῦ Ρουμανικοῦ Στέμματος εἰς τὸν συνοδεύοντα αὐτὸν Ἀρχιγραμματέα τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου. Ὁμοίως ἀπενεμήθησαν ὁ Μέγας Ἀξιωματικὸς τοῦ Ρουμανικοῦ Στεμματος τῷ Πολωνῷ Ἀντιπροσώπῳ καὶ ὁ Ταξιάρχης τοῦ Ρουμανικοῦ Στέμματος τῷ Ἀντιπροσώπῳ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Μετὰ τὴν παρασημοφορίαν προσῆλθεν εἰς τὴν Αἴθουσαν ἡ Α. Μεγαλειότης μετὰ τοῦ Διαδόχου καὶ ἐχαιρέτισε διὰ θερμῆς χειραψίας τὸν Πατριαρχικὸν Ἀντιπρόσωπον καὶ τοὺς λοιποὺς Ἀντιπροσώπους.

Ἐπηκολούθησε τὸ Ἐπίσημον Γεῦμα, παρακαθεσθέντων εἰς αὐτὸ τοῦ Βασιλέως, τοῦ Διαδόχου, τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, τῶν Ἀντιπροσωπειῶν καὶ τῶν λοιπῶν ἐπισήμων. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Γεύματος πρῶτος προσεφώνησε καὶ αὖθις τὸν Βασιλέα ὁ Σεβ. Ἅγιος Χοτίνης, ἀκολούθως δὲ ὁ Πατριαρχικὸς Ἀντιπρόσωπος προσεφώνησεν ἑλληνιστὶ ὡς ἑξῆς:

« *Βασιλεῦ* !

Λογίζομαι εὐτυχὴς ὅτι ἐπ' ἐμὲ ἔλαχεν ὁ τιμητικὸς κλῆρος ἵνα ἐκπροσωπήσω τὴν Μητέρα Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν Κωνσταντινουπόλεως καὶ τὸν Σεπτὸν Προκαθήμενον Αὐτῆς ἐν τῇ πανδήμῳ καὶ χαρμοσύνῳ ἑορτῇ τῶν ἐγκαινίων τοῦ πανιέρου Καθεδρικοῦ Ναοῦ, ὃν μεγαλοπρεπῆ καὶ περίλαμπρον ἀνήγειρεν ἐν τῇ θεοσώστῳ ταύτῃ πόλει ἡ θερμουργὸς ποιμαντορία τοῦ ζηλωτοῦ ποιμένος τῆς ἐκκλησιαστικῆς ταύτης περιφερείας καὶ ἡ βαθεῖα καὶ πολλαχῶς μεμαρτυρημένη εὐλάβεια τῶν ὀρθοδόξων τέκνων τῆς μεγάλης καὶ ἐνδόξου Ρουμανίας. Μοὶ εἶνε ἐπιβεβλημένον καθῆκον ἐπὶ τῇ εὐφροσύνῳ ταύτῃ εὐκαιρίᾳ νὰ παράσχω τὴν εἰλικρινῆ διαβεβαίωσιν ὅτι ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλη Ἐκκλησία, ἐμφορουμένη ὑπὸ πνεύματος ἰδιαζούσης ὅλως στοργῆς πρὸς τὰ καθ' Ὑμᾶς καὶ περὶ πλείστου ποιουμένη τοὺς ἀκαταλύτους διὰ τῶν αἰώνων ἱστορικοὺς Αὐτῆς δεσμοὺς πρὸς τὸ εὐσεβὲς πλήρωμα τῆς πεφιλημένης ἀδελφῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας, ὑπόθεσιν θεωρεῖ καὶ ἔχει ἰδίας χαρᾶς

καὶ πολλῆς πρὸς τὸν Θεὸν εὐχαριστίας τὸ γεγονὸς ὅτι ἐν τῇ εὐλογηθείσῃ ἄνωθεν καὶ μεγαλυνθείσῃ Πατρίδι Ὑμῶν τοσαύτην ἐμφανίζει, ὑπὸ τὴν κραταιὰν αἰγίδα καὶ φιλόχριστον προστασίαν τῆς Ὑμετέρας Βασιλικῆς Μεγαλειότητος, ἐπάνθησιν καὶ ἀκμὴν καὶ ἡ ἁγία ἡμῶν ὀρθόδοξος πίστις. Καὶ τὸ εἰς ἄκρον εὐάρεστον τοῦτο γεγονὸς ὑπάρχει ἡ καλλίστη πληροφορία τῆς ὑπερόχου καὶ πεφωτισμένης πρωθιεραρχικῆς δράσεως τοῦ εὐκλεῶς Προκαθημένου τῆς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας Ὑμῶν Μακαριωτάτου Πατριάρχου Μύρωνος καὶ τῆς ἐνζήλου καὶ εὐσυνειδήτου ποιμαντορικῆς διακονίας τῶν λοιπῶν ἁγίων Ὑμῶν Ἱεραρχῶν, ἐν οἷς ἐξέχουσαν καὶ τετιμημένην κατέχει θέσιν ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος Βησσαρίων, τῶν ἁγίων Ὑμῶν Ἱεραρχῶν, τῶν καταρτιζόντων, τῇ πατρικῇ ἀντιλήψει καὶ τῆς Ἐντίμου Ρουμανικῆς Κυβερνήσεως, εἰς ἄμπελον εὐκληματοῦσαν καὶ καλλίκαρπον τὴν Ὀρθόδοξον ἐνταῦθα Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Εἰς ἐπίρρωσιν δὲ τῶν λόγων μου τούτων ἔρχεται ἡ συστηθεῖσα σήμερον λαμπρὰ καὶ μεγάλη ἑορτὴ τῶν ἐγκαινίων τοῦ πανσέπτου Καθεδρικοῦ Ναοῦ, συμβόλου ἀγλαοφανοῦς καὶ τούτου τῆς εἰς τὴν ἁγίαν πίστιν ἡμῶν καὶ τὰς ὀρθοδόξους παραδόσεις ἀκλινοῦς προσηλώσεως καὶ ἐμμονῆς τοῦ προσφιλοῦς Ὀρθοδόξου Ρουμανικοῦ Λαοῦ.

Μετέχων ὡς Ἔκτακτος Πατριαρχικὸς Ἀπεσταλμένος τῆς παρρουμανικῆς χαρᾶς ἐπὶ τῷ εὐτυχεῖ γεγονότι, κομίζω τὴν Πατριαρχικὴν εὐλογίαν τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Φωτίου τοῦ Β΄ μετὰ τῶν ἐνθέρμων συγχαρητηρίων Αὐτοῦ προσρήσεων καὶ εὔχομαι διαπύρως ὅπως ὁ Ὕψιστος σκέπῃ καὶ περιφρουρῇ ἐπὶ μήκιστον τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα, τὸν Θεοσεβέστατον καὶ φιλόλαον Ἄνακτα τῆς εὐσεβοῦς ταύτης Χώρας, σὺν τῷ Ὑψηλοτάτῳ Διαδόχῳ Μεγάλῳ Βοεβόδᾳ τῆς Ἄλμπα Ἰούλια Μιχαὴλ καὶ παντὶ τῷ Βασιλικῷ Οἴκῳ, ἐπιδαψιλεύων Αὐτῇ, τῇ Ἁγιωτάτῃ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ρουμανίας, τῇ Ἐντίμῳ Κυβερνήσει καὶ παντὶ τῷ Εὐγενεῖ Ρουμανικῷ Ἔθνει πᾶσαν χάριν καὶ εὐλογίαν καὶ πᾶν δώρημα τέλειον».

Ἀναγνωσθείσης ἐν συνεχείᾳ μεταφράσεως τοῦ λόγου εἰς τὴν Ρουμανικὴν ἀπὸ μέρους τοῦ αἰδεσιμολ. Πρωτοπρεσβυτέρου Κ. Μωραϊτάκη καὶ μετὰ μικρὰν προσφώνησιν τοῦ Πολωνοῦ Ἀντιπροσώπου, ἡ Α. Μεγαλειότης ὁ Βασιλεύς, ὅστις, σημειωτέον, μετὰ ἰδιαιτέρας ἐκδήλου εὐχαριστήσεως ἤκουσε τὸν λόγον τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἀπεσταλμένου, εἶπεν ἐν προσφωνήσει πρὸς τὴν Σεβ. Ἅγιον Χοτίνης τὰ ἀκόλουθα :

« *Πανιερώτατε,*

Ἐπιτρέψατέ μοι ὅπως κατὰ τὴν πανηγυρικὴν ταύτην ἡμέραν αἰσθανθῶ καὶ ἐγὼ τὴν αὐτὴν συγκίνησιν οἵαν καὶ ἡ Ὑμετέρα Πανιερότης, ἀφοῦ αὐτὴ μοὶ ὑπενθύμισεν ἡμέρας ἀπὸ δέκα ἐτῶν.

Παρῆλθεν ἀπὸ τότε πολὺς καιρός. Πολλὰ γεγονότα συνετελέσθησαν καὶ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ χώρᾳ καὶ ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ. Πολλοὶ μεταξὺ ἐκείνων οἵτινες ἦσαν χθὲς ἐν μέσῳ ἡμῶν, σήμερον δὲν ὑπάρχουσι.

Πιστεύω ὅτι δὲν θὰ ἠδυνάμην νὰ ἀρχίσω τὴν ἀνὰ τὴν Βεσσαραβίαν ἐπίσκεψίν μου δι' ὡραιοτέρου γεγονότος παρὰ διὰ τούτου, διὰ τῶν ἐγκαινίων τῆς πρώτης ἐπισκοπικῆς ἐκκλησίας τῆς ἡνωμένης Ρουμανίας εἰς τὰ ἐδάφη αὐτὰ τὰ αἰωνίως Ρουμανικά. Δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχῃ τούτου ὡραιότερον, διότι ἐνταῦθα ὁ Μολδαυϊκὸς οὗτος λαὸς βαθέως πιστεύων ἠννόησε κατὰ βάθος τὸν μέγαν ρόλον τῆς βεβαιώσεως τῆς θρησκείας καὶ συνεπῶς καὶ τῆς Ρουμανικῆς ἐθνικότητος εἰς τοὺς τόπους αὐτούς, οἵτινες ἐπανῆλθον εἰς τὴν Πατρίδα καὶ οἵτινες θέλουσι μείνῃ διὰ τῆς ἐνισχύσεως τῆς θρησκείας αἰωνίως εἰς τὸ ἡμέτερον ἔθνος.

Ἡ Πανιερότης Σου εἶσαι εἷς ἐκ τῶν ἀρχιερέων τοῦ ἔθνους μας, ὅστις μὲ ἠννόησες ἐξ ὅλων τῶν λόγων μου οὓς ἐξεφώνησα περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον.

Διὰ τοῦτο τονίζω, κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας κατὰ τὰς ὁποίας βλέπεις στεφομένους τοὺς κόπους, οἵτινες βαρέως ἐπίεσαν τὴν ψυχήν Σου — τὸ γνωρίζω —, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς ὁποίας βλέπεις σήμερον τὴν στέψιν μιᾶς δεκαετοῦς ἐργασίας, ὅτι εἶσαι ἐκεῖνος, ὅστις ἠννόησες τοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους πάντοτε λέγω, ὅτι ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία δὲν πρέπει νὰ εἶνε Ἐκκλησία νεκρά, ἀλλὰ ζῶσα.

Συνεπῶς ἡ Ἐπαρχία αὐτη ὅπως διῳκήθη, παρ' ὅλας τὰς δυσκολίας αὐτῆς, δέον νὰ χρησιμεύῃ ὡς ἓν παράδειγμα. Ἀλλ' ἐπιτρέψατέ μοι νὰ εἴπω ὅτι ἀκριβῶς ἕνεκα τῶν δυσκολιῶν τούτων ἠδυνήθης νὰ παράσχῃς μίαν ἀπόδειξιν ἐνώπιον ὁλοκλήρου τῆς Χριστιανοσύνης τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὅτι ἐνταῦθα ὑφίσταται μία ἀληθὴς Ἐκκλησία καὶ ὅτι ἡ Ἐκκλησία αὐτη εἶνε ἡ Ἐκκλησία τῆς πίστεως καὶ οὐχὶ μία Ἐκκλησία πηγάσασα ἀπὸ κανένα προϋπολογισμὸν τοῦ Κράτους.

Σήμερον ἑορτάζοντες τὴν ἐξύψωσιν ταύτην καὶ τὴν ὁρι-

στικὴν πῆξιν τοῦ Σταυροῦ εἰς τὰ ἐδάφη ταῦτα τοῦ Ρουμανισμοῦ, ἐπιτρέψατέ μοι ὅπως ὑψώσω τὸ ποτήριόν μου ὑπὲρ ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου, ὅπως οὗτος ἀκολουθήσῃ τὸ ἐνταῦθα παράδειγμα, ἵνα ἡ Ἐκκλησία ᾖ ζῶσα, καὶ ζήσῃ ἡ Ἐκκλησία διὰ τῆς πίστεως καὶ διὰ τῶν προσόντων τῶν Ἱεραρχῶν αὐτῆς».

Ἐν συνεχείᾳ ἡ Α. Μεγαλειότης, ἀπαντῶσα εἰς ὅσα προσφωνῶν εἶπεν ὁ Πατριαρχικὸς Ἀπεσταλμένος, προσέθηκε τὰ ἑξῆς:

«Ἐκφράζω τὰς θερμὰς εὐχαριστίας μου καὶ τὴν ἱκανοποίησίν μου, διότι τὸ Οἰκουμ. Πατριαρχεῖον καὶ ἔνιαι τῶν ἀδελφῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἀντεπροσωπεύθησαν ἐνταῦθα ὅπως συνεορτάσωσι μεθ' ἡμῶν τὴν ὡραίαν ταύτην ἑορτὴν τῆς πίστεως καὶ τῆς βεβαιώσεως τοῦ ἔθνους ἡμῶν».

Μεθ' ὅ, ἐστραμμένος ὁ Βασιλεὺς πρὸς τὸν δεξιόθεν παραπλεύρως τοῦ Διαδόχου εὑρισκόμενον Πατριαρχικὸν Ἀπεσταλμένον καὶ κρατῶν τὸ ποτήριον ἔκλινε τρὶς ὑπομειδιῶν καὶ προέπιεν.

Ὁ λόγος τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἀπεσταλμένου ὁμοῦ μετὰ τῶν λοιπῶν ἐκφωνηθέντων ὡς ἄνω λόγων ἐρραδιοφωνήθη αὐθωρεὶ ἐπὶ λέξει καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν ταῖς Ρουμανικαῖς ἐφημερίσιν αὐτούσιος.

Μετὰ τὸ γεῦμα ἡ Α. Μεγαλειότης ἀνεχώρησεν ἐκ τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Μεγάρου πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ἐν τῇ πόλει ἐπισκέψεων Αὐτῆς, ἀνεχώρησε δὲ ἐκ Μπελτσῶν αὐθημερὸν διὰ τῆς ἰδιαιτέρας Βασιλικῆς ἁμαξοστοιχίας περὶ τὴν 6½ ἑσπερινὴν ὥραν κατευθυνομένη εἰς Κισνόβιον. Τῆς προπομπῆς τοῦ Βασιλέως συμμετέσχε καὶ ἡ Πατριαρχικὴ Ἀποστολή, ἣν πρώτην ἐν τῷ Σταθμῷ ἀπεχαιρέτησεν ὁ Βασιλεύς, ἰδιαιτέρως δὲ καὶ ὁ Πρωθυπουργὸς κ. Ταταρέσκου, εὐχαριστήσας καὶ αὖθις θερμῶς καὶ διαβιβάσας δι' αὐτῆς τὰ σέβη αὐτοῦ τῇ Αὐτοῦ Θειοτάτῃ Παναγιότητι.

Τὴν ἐπαύριον Δευτέραν, 3 Ἰουνίου, ἡ Ἀποστολὴ παρηκολούθησε τὴν θείαν λειτουργίαν ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ, τελεσθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Πολωνοῦ Ἀντιπροσώπου, ἀναχωροῦντος ἀμέσως, παρεκάθησε δὲ τὴν μεσημβρίαν εἰς τὸ πρὸς τιμὴν αὐτῆς παρατεθὲν ἐν τῷ Ἐπισκοπικῷ Μεγάρῳ παρὰ τοῦ Σεβ. Ἁγίου Χοτίνης Γεῦμα, οὗτινος συμμετέσχον καὶ πᾶσαι αἱ Διοικητικαὶ καὶ λοιπαὶ Ἀρχαὶ τῆς πόλεως. Κατὰ τὸ Γεῦμα θερμότατα ὡμίλησαν οἱ Σεβ. Ἅγιοι Χοτίνης καὶ Κάτω Δουνάβεως, ἀπευθύναντες πρὸς τὴν Πατριαρχικὴν Ἀντιπροσωπείαν λόγους μεστοὺς σεβασμοῦ, ἀφοσιώσεως καὶ τιμῆς βαθυτάτης πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ τὸν εὐκλεῶς Προκαθήμενον αὐτοῦ, λόγους ἐμφορουμένους ἅμα καὶ ὑπὸ πνεύματος ζωηρᾶς ἐκκλησιαστικῆς ἀλληλεγγύης. Ἄξιον ἰδιαιτέρας σημειώσεως εἶνε ὅ,τι ὁ Σεβ. Ἅγιος Χοτίνης εἶπε σὺν τοῖς ἄλλοις, ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐν τοῖς ἐγκαινίοις παρουσίαν τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἀπεσταλμένου:

«Διὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ ἀπῃτήθησαν κόποι καὶ θυσίαι ἀνυπολόγιστοι, ἀλλ' εἰς οὐδὲν λογίζομαι ταῦτα, εἶπεν ἡ Α. Σεβασμιότης, ἐφ' ὅσον βλέπω ἐπευλογούμενα τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ ὑπὸ 'Αντιπροσώπου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου».

Εἰς ταῦτα καταλλήλως ἀπήντησεν ὁ Πατριαρχικὸς 'Απεσταλμένος, ἐξαίρων ἰδιαιτέρως τὴν βαθεῖαν ἀγάπην, ἣν ἡ Μεγάλη 'Εκκλησία, ὡς Μήτηρ καὶ Προκαθημένη 'Εκκλησία, τρέφει πρὸς τὴν 'Αγιωτάτην Ρουμανικὴν 'Εκκλησίαν, ὡς καὶ τὴν ἰδιάζουσαν τιμὴν Αὐτῆς πρὸς τὴν ἐξέχουσαν προσωπικότητα τοῦ διακεκριμένου ποιμένος τῆς 'Επαρχίας Χοτίνης.

Τὴν πρωΐαν τῆς Τρίτης, 4 'Ιουνίου, ὁ Πατριαρχικὸς 'Απεσταλμένος ἐλειτούργησεν ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ ἐν μέσῳ πλήθους πολλοῦ, συλλειτουργούντων Αὐτῷ καὶ τοῦ 'Αρχιγραμματέως καὶ τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου Κ. Μωραϊτάκη.

Ἡ Πατριαρχικὴ 'Αντιπροσωπεία ἀνεχώρησεν ἐκ Μπελτσῶν τὴν πρωΐαν τῆς Τετάρτης, 5 'Ιουνίου. Εἰς τὸν σταθμὸν προέπεμψαν αὐτὴν ὁ Σεβ. Ἅγιος Χοτίνης μετὰ πολλῶν κληρικῶν, ψαλλόντων κατὰ τὸν ἀποχαιρετισμὸν τὸ «εἰς πολλὰ ἔτη», αἱ 'Αρχαὶ τοῦ Τόπου καὶ πλῆθος λαοῦ, ἐν ᾧ καὶ ὁμογενεῖς τινες κυρίαι, αἵτινες καὶ προσεφώνησαν τὸν Πατριαρχικὸν 'Απεσταλμένον καὶ προσέφεραν αὐτῷ ὡραίαν ἀνθοδέσμην· ἀνθοδέσμην προσέφερεν ἐξ ὀνόματος τῶν Ρουμανίδων εὐσεβῶν κυριῶν καὶ ἡ πρεσβυτέρα τοῦ Πρωθιερέως Διονυσίου 'Ιαβόρσκη. Τὴν 'Αποστολὴν ἀναχωροῦσαν συνώδευσεν, ἐπιβὰς μετ' αὐτῆς τοῦ σιδηροδρόμου, ὁ Πρωθιερεὺς Διονύσιος 'Ιαβόρσκη, πρωτεῦον μέλος τοῦ 'Ιερατικοῦ Κονσοστορίου, εἰς τὰ ὅρια δὲ τῆς 'Επαρχίας (σταθμὸς Βασὶλ Λούπου) ἀφιχθεῖσαν ἀπεχαιρέτησεν ἰδιαίτερος ἀντιπρόσωπος τοῦ 'Αγίου Χοτίνης, εὐχαριστήσας τὸν Πατριαρχικὸν 'Απεσταλμένον ἐξ ὀνόματος τοῦ κλήρου τῆς 'Επαρχίας.

Κατὰ τὸ καθορισθὲν πρόγραμμα, ἡ 'Αποστολὴ διερχομένη ἐξ 'Ιασίου θὰ ἐστάθμευεν αὐτόθι, προκειμένου νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν Μητροπολίτην Μολδαυΐας καὶ τὰς ἱστορικὰς Μονὰς **Νεάμτς**, **Βαράτεκ** καὶ **'Αγάπια**. Οὕτως ἀφιχθεῖσαν τὴν 'Αποστολὴν εἰς 'Ιάσιον, ὑπεδέχθησαν ἐν τῷ σταθμῷ ὁ 'Επίσκοπος τοῦ Μητροπ. Μολδαυΐας Θεοφιλέστατος Γρηγόριος Λέου, ὁμοῦ μετὰ κλήρου πολλοῦ καὶ καθηγητῶν, οἵτινες καὶ ὡδήγησαν τὴν 'Αποστολὴν εἰς τὸ Μητροπολιτικὸν Μέγαρον, ὅπου ἀνέμενεν αὐτὴν ὁ γηραιὸς Μητροπολίτης Μολδαυΐας Νικόδημος, πρὸ πενταμήνου ἐκλεγεὶς εἰς διαδοχὴν τοῦ ἀειμνήστου Μητροπ. Μολδαυΐας Ποιμένος. Μετὰ βραχεῖαν παραμονὴν ἐν τῇ Ἱ. Μητροπόλει, ἡ 'Αποστολὴ ἐπεσκέφθη ἐν συνοδείᾳ τοῦ 'Επισκόπου Γρηγορίου καὶ τῶν κληρικῶν τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν 'Ιασίου, τὸν ἀρχαῖον καὶ ἱστορικὸν Ναὸν τῶν Τριῶν 'Ιεραρχῶν, τὸ Νοσοκομεῖον τῆς πόλεως,

τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τὸ Σεμινάριον τῆς Μητροπόλεως, ὅπου ἰδιαιτέρα ὠργανώθη ὑποδοχή, καθ' ἣν διημείφθησαν θερμαὶ ἑκατέρωθεν προσαγορεύσεις, καὶ ἄλλα ἀξιοθέατα τῆς πόλεως ἱδρύματα, μεθ' ὃ καὶ παρεκάθησεν εἰς γεῦμα παρατεθὲν ἐν τῇ Μητροπόλει.

Μετὰ τὸ γεῦμα ἡ Ἀποστολή, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἁγίου Μολδαυΐας καὶ τοῦ Ἐπισκόπου Γρηγορίου, τῆς ἀκολουθίας αὐτῶν καὶ δύο Ἀρχιμανδριτῶν Ἡγουμένων, ἐξ ὀνόματος τοῦ Ἁγίου Χοτίνης ἐλθόντων ἐκ Μπελτσῶν διὰ τῶν αὐτοκινήτων τῆς Ἐπισκοπῆς Χοτίνης, ἀνεχώρησεν ἐξ Ἰασίου διὰ τῶν εἰς τὴν διάθεσιν αὐτῆς τεθέντων δύο ὡς ἄνω αὐτοκινήτων τῆς ἐπισκοπῆς Χοτίνης καὶ τῶν τῆς Μητροπόλεως Μολδαυΐας, κατευθυνομένη εἰς τὴν πεντάωρον περίπου ἀπὸ τοῦ Ἰασίου ἀπέχουσαν ἱστορικὴν Μονὴν τοῦ ***Νεάμτς***, γεραιρομένην ἐπ' ὀνόματι τῆς Θείας Ἀναλήψεως, ἧς ἡ ἐπέτειος συνέπιπτε τὴν ἐπαύριον 6 Ἰουνίου, ἀριθμοῦσαν δὲ περὶ τοὺς 250 ἀδελφούς.

Ὁ Πατριαρχικὸς Ἀπεσταλμένος, γενόμενος δεκτὸς μετ' ἐκδηλώσεων βαθείας τιμῆς καὶ ἐνθουσιασμοῦ ἐκ μέρους τῶν ἀδελφῶν τῆς Μονῆς καὶ τοῦ ἐκ τῶν πέριξ συρρεύσαντος ἀπειραρίθμου πλήθους καὶ συγχοροστατήσας κατὰ τὸν ἑσπερινὸν μετὰ τοῦ Σεβ. Ἁγίου Μολδαυΐας καὶ τοῦ βοηθοῦ αὐτοῦ Ἐπισκόπου ἐν τῇ Μονῇ, προέστη, μετὰ μόνου τοῦ τελευταίου τούτου καὶ πλήθους συλλειτουργούντων ἱερέων, τῆς λειτουργίας τῆς ἑορτῆς, ἐν μέσῳ ἀπειροπληθοῦς ἐκκλησιάσματος τῶν περιοίκων χωρικῶν, φερόντων τὴν γραφικὴν αὐτῶν ἐθνικὴν στολήν. Κατὰ τὴν λειτουργίαν ταύτην ὁ Πατριαρχικὸς Ἀπεσταλμένος ἐχειροτόνησεν εἰς πρεσβύτερον ἕνα ἐκ τῶν ἀδελφῶν τῆς Μονῆς, τὸν διάκονον Καλλίστρατον.

Τὴν ἑσπέραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας, 6 Ἰουνίου, ἡ Ἀποστολή, συνοδευομένη παρὰ πάντων τῶν ὡς ἄνω ἀνεχώρησεν εἰς ἐπίσκεψιν ἄλλης Μονῆς, τῆς τοῦ ***Βαράτεκ***, γυναικείας Μονῆς, ἀριθμούσης περὶ τὰς 600 ἀδελφὰς καὶ δοκίμους. Ἐκ τῆς Μονῆς ταύτης ἡ Ἀποστολὴ ἀνεχώρησε τὴν ἐπαύριον, ἐπισκεφθεῖσα δὲ ἐν συνεχείᾳ καὶ τρίτην Μονήν, τὴν τῆς ***Ἀγάπια***, γυναικείαν ὡσαύτως Μονήν, ἀριθμοῦσαν περὶ τὰς 400 ἀδελφὰς καὶ δοκίμους, ἐν ᾗ, ὡς καὶ ἐν τῇ προηγουμένῃ, ἔτυχε τιμητικωτάτης ὑποδοχῆς καὶ ἐγκαρδίου καὶ δαψιλοῦς φιλοξενίας, αὐθημερὸν ἐπέστρεψεν εἰς Ἰάσιον, ὅθεν σιδηροδρομικῶς ἀνεχώρησε διὰ Βουκουρέστιον.

Εἰς Βουκουρέστιον ἡ Ἀποστολὴ ἀφίκετο τὴν πρωΐαν τοῦ Σαββάτου, 8 Ἰουνίου, ἐπετείου τῆς εἰς Ρουμανίαν ἐπανόδου τῆς Α. Μεγαλειότητος τοῦ Βασιλέως τῆς Ρουμανίας Καρόλου τοῦ Β', παρέμεινε δὲ ἡ Ἀποστολὴ ἐν Βουκουρεστίῳ ὀλίγας μόνον ὥρας προκειμένου ἵνα ἐπιβῇ τοῦ αὐθημερὸν ἐκ Κωνστάντζης ἀναχωροῦντος διὰ τὴν ἡμετέραν πόλιν Ρουμανικοῦ ἀτμοπλοίου. Ὅθεν, διελθοῦσα ἐκ τοῦ Πατριαρχείου καὶ τοῦ Συνοδικοῦ Μεγάρου

καὶ καταλιποῦσα ἐπισκεπτήρια διά τε τὴν Α. Μακαριότητα τὸν Πατριάρχην καὶ τὸν Διευθυντὴν τῆς Συνόδου Ἐπίσκοπον Τηργοβιστίου Τῖτον, ἀμφοτέρους ἀπησχολημένους ἐν ταῖς μετὰ τῶν Ἀγγλικανῶν συσκέψεσιν, ἀνεχώρησεν ἐκ Βουκουρεστίου τὴν ἑσπέραν τῆς ἰδίας ἡμέρας, 8 τοῦ μηνός, ἀφιχθεῖσα δὲ εἰς Κωνστάντζαν περὶ τὴν 10 1/2 ἑσπερινὴν ὥραν, ἐπέβη, προπεμπομένη τιμητικῶς ὑπὸ τῶν συνοδευσάντων αὐτὴν ἐκ Μολδαυΐας ἐξ ὀνόματος τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Χοτίνης Ἀρχιμανδριτῶν Δανιὴλ καὶ Μελχισεδέκ, τοῦ Ἀντιπροσώπου τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Κωνστάντζης Ἀρχιμ. Ἰωακείμ, πολλῶν Ρουμάνων κληρικῶν, τοῦ κλήρου καὶ τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς Ἑλληνικῆς Κοινότητος Κωνστάντζης καὶ πλήθους ὁμογενῶν, τοῦ Ρουμανικοῦ «Δάτσια», ἀναχωροῦντος περὶ τὸ μεσονύκτιον, καὶ ἀφίχθη ἐνταῦθα τὴν ἐπαύριον Κυριακήν, 9 Ἰουνίου.

* * *

Λεπτομερὴς ἔκθεσις περὶ τῆς ὡς ἄνω Ἀποστολῆς ὑπεβλήθη καὶ ἀνεγνώσθη ἐν συνεδρίᾳ Συνοδικῇ, καθ' ἣν ἐξεφράσθησαν τῷ Πατριαρχικῷ Ἀπεσταλμένῳ Σεβ. Μητροπολίτῃ Χαλκηδόνος Μαξίμῳ θερμὰ συγχαρητήρια καὶ εὐχαριστίαι ἐπὶ τῇ αἰσίᾳ διεξαγωγῇ τῆς ἀνατεθειμένης αὐτῷ ἐντολῆς.

Ἐπίσης ἀνεγνώσθη συνοδικῶς καὶ ληφθὲν ἐγκάρδιον εὐχαριστήριον γράμμα πρὸς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Χοτίνης καὶ Μπελτσῶν Βησσαρίωνος. Τῇ Α. Σεβασμιότητι ἐγένετο ἡ προσήκουσα ἀπάντησις.

Ληφθείσης δὲ ὑπ' ὄψιν, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐκθέσεως τῆς Ἀποστολῆς, τῆς εἰς τὸ ἔργον αὐτῆς ἀρτίας καὶ ἀξιεπαίνου συμβολῆς τοῦ ἐν Βουκουρεστίῳ ἐκπληροῦντος καθήκοντα Ἀποκρισιαρίου τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου αἰδεσιμολ. Πρωτοπρεσβυτέρου Κ. Μωραϊτάκη, ἐξεφράσθη αὐτῷ, συνοδικῇ ἀποφάσει, ἡ εὐαρέσκεια τῆς Ἐκκλησίας.

† ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΣΑΡΔΕΩΝ ΓΕΡΜΑΝΟΥ

ΣΥΜΒΟΛΗ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΥΣ Κ/ΠΟΛΕΩΣ

ΑΠΟ ΤΗΣ ΑΛΩΣΕΩΣ ΚΑΙ ΕΞΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Γράμμα Διονυσίου Δ' ἀγγέλλον τῷ Ἀλεξανδρείας Γερασίμῳ τὴν ἀποκατάστασιν αὐτοῦ εἰς τὸν οἰκουμενικὸν θρόνον 342).

Διονύσιος, ἐλέῳ Θεοῦ, ἀρχιεπίσκοπος ΚΠόλεως, Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, τῷ μακαριωτάτῳ καὶ σοφωτάτῳ Πάπα καὶ Πατριάρχῃ τῆς μεγάλης πόλεως Ἀλεξανδρείας κυρίῳ κυρίῳ Γερασίμῳ, τῷ ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητῷ καὶ περιποθήτῳ ἀδελφῷ καὶ συλλειτουργῷ τῆς ἡμῶν μετριότητος.

Εἰς ἐμμελῆ κατασκόπησιν, μακαριώτατε ἀδελφέ, ὅτι νὰ ἐξαπλώνῃς τὸν νοῦν καταναγκάζεσαι, τῶν θαυμαστῶς τελεσιουργημένων θείων ἔργων καὶ νὰ θαυμάζῃσαι διὰ γράμματος ἀδελφικοῦ μᾶς σημειώνεις. Τοῦτο δὲ προσῆκεν τῳόντι καὶ τοῖς πᾶσιν ἀκατάγνωστον, ὅτι τὸ μὲν κατασκοπεύειν δεσποτικὴ τοῦ Κυρίου παραίνεσις ἐρευνᾶν τὰς Γραφὰς ἐπιτάττουσα, τὸ δὲ θαυμασίως ἔχειν τὰ ἔργα ἀπόφασις προφητικὴ θαυμαστὸν διαγγέλλουσα ἐν ὑψηλοῖς τὸν Θεὸν καὶ θαυμαστῶς ὑπὲρ τοὺς θεοὺς πάντας ὑπερυψούμενοι, τοῦ ἐν πνεύματι προφητείας τὸ βρότειον δημιούργημα πρὸ τῶν λοιπῶν θαυμασίων ἔργων θαυμαστὸν ἀποφήναντος· καθ' ἑαυτόν τε κατασκοποῦντος καὶ ἐθαυμαστώθη — μεγαλοφώνως κηρύττοντος — ἡ γνῶσις σου ἐξ ἐμοῦ. Ὅσον δὲ νὰ παραιτῆται ἡ μακαριότης σου τὰς ἐπὶ τὸ ἐπάπειρον ἐφαπλώσεις καὶ μόνα τὰ περὶ ἡμᾶς ἐξαισίως νὰ συλλογίζηται θαυμάσια, τὰ τὸν θεῖον ἔλεον ἀριδηλεστέρως ἐπικροτήσαντα, καὶ τοῦτο δέον· τῆς δεινῆς γὰρ νόσου ἡμῖν

---

342) Τὸ ἔγγραφον τοῦτο εὕρηται κατακεχωρημένον ἐν φ. 156β τοῦ ὑπ' ἀρ. 487 χειρογράφου τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις πατριαρχικῆς βιβλιοθήκης (ὅρα καὶ **Α. Κεραμέως** Ἱερ. βιβλ. Α' σ. 450), ἀντίγραφον δὲ αὐτοῦ μοὶ ἀπεστάλη τῇ φιλαδέλφῳ καὶ αὖθις προθυμίᾳ τοῦ σεβ. Ἀρχ/που Μαδάβων κ. Μελίτωνος, πρὸς ὃν ἐκφράζω βαθείας εὐχαριστίας.

ἐπελθούσης καὶ τὰς τῶν σοφῶν γνώσεις ἀδυνάτους ἀποκαταστησάσης, τὸ ἀποστολικὸν λόγιον πέρας λαβεῖν ἐπείγεσθαι ἀπεφάνθη: πᾶσα σὰρξ ὡς χόρτος· ἐξηράνθη ὁ χόρτος (φ. 157 α') καὶ τὸ ἄνθος ἐξέπεσεν· ἀλλ' ἐλέει Θεοῦ ἐλεηθέντες ὁμολογοῦμεν ὡς πᾶσα τῶν ἀνθρώπων σοφία μωρία παρὰ τῷ Θεῷ, ὅτι τὸ ῥῆμα Κυρίου μένει εἰς τὸν αἰῶνα· ἧκε γὰρ ἐκ Σιὼν ὁ ρυόμενος, κατὰ τὸ γεγραμμένον, καὶ ἡμᾶς ἐλέησεν, ἡμέρας ἐφ' ἡμέρας ἡμῖν οἰκτιρμόνως προσθήσας, ἀπεκάλυψέ τε τοὺς νοητοὺς ἡμῶν ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν τῶν θαυμασίων αὐτοῦ κατανόησιν καὶ τὴν ἐπὶ τὸν ἁγιώτατον καὶ οἰκουμενικὸν καθ' ἡμᾶς θρόνον ἀποκατάστασιν ἐχαρίσατο πρὸς κοινὴν καὶ ὑπερτελεστάτην τῶν θαυμασίων ἐπίγνωσιν, οὐ μόνον τὸ «ὁ πατήρ μου ἕως ἄρτι» διασαφῶν, ἀλλὰ καὶ τὸ «πάντα δείκνυσιν αὐτῷ ἃ αὐτὸς ποιεῖ καὶ μείζονα τούτων δείξει αὐτῷ ἔργα ἵνα ὑμεῖς θαυμάζητε». Διὰ τοῦτο καὶ παγκοσμίου κήρυκος δίκην, ἐφ' ὑψηλοῦ τῆς πατριαρχικῆς ἀναβιβάσεως τόπου ἐπέθηκε μετὰ τοῦ προφήτου κηρύσσοντος: οὐκ ἀποθανοῦμαι ἀλλὰ ζήσομαι καὶ διηγήσομαι τὰ θαυμάσια τοῦ Θεοῦ τοῦ τὴν κυριότητα ἔχοντος ζωῆς καὶ θανάτου· ἐφ' ᾧπερ χρηστὰς τὰς ἐλπίδας ἔχοντες διά τε τῶν ἁγίων τῆς μακαριότητός σου εὐχῶν θεαρέστου κυβερνήσεως ἐπιτυχοίημεν καὶ σωτηριώδους τοῦ χριστωνύμου λαοῦ καταστάσεως· ὃς καὶ ἁπαξάπαντας θαυμασίως τό γε νῦν ἔχον μένοντας ποιμανεῖ καὶ ἐπὶ ζώσας πηγὰς ὑδάτων ὁδηγήσει, θαυμασιωτέρους τῶν ἐπουρανίων ἀγαθῶν κατασκόπους ἀποτελῶν καὶ τῆς ἀτελευτήτου μακαριότητος κοινωνοὺς λαμπροτάτους. Ἀμήν.

1693, Αὐγούστῳ μηνί, ἰνδικτ. πρώτης.

48) ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ Β'

« ***Ἰουλίου εἰκοσιπέμπτη*** (οὕτω), ἡμέρα Παρασκευῇ, ἔγινε πατριάρχης ***Γεράσιμος*** ὁ Τορνόβου εἰς Ἀδριανούπολιν, εὑρισκομένου τοῦ βασιλέως ἐκεῖ, καὶ εἰς τὰς ***δεκατέσσαρας Αὐγούστου***, ἡμέρα Πέμπτη, ἦλθεν εἰς τὴν Πόλιν καὶ τὸν ἐμετάθεσαν τὸ πρωΐ, ὁ δὲ Διονύσιος ἔφυγε» Ταῦτα κατὰ τὸν κατάλ. τοῦ «ἀνωνύμου», ἄνευ μνείας τοῦ ἔτους, ***1673***, ὅπερ ἀναφέρει Ἰ. ὁ Θαλασσσηνὸς — « ***αχογ***, Ἰουλίου κε' » — καὶ Μελ. ὁ Ἀθηνῶν — « τῷ ***αχογ'*** τῇ ιδ' τοῦ Αὐγούστου πατριάρχης ἔγινε Γεράσιμος ὁ Τουρνόβου μητροπολίτης ». Πῶς καὶ τῇ ἐνεργείᾳ τίνων εὐνοηθεὶς ὑπὸ τῆς πολιτείας ὁ Γεράσιμος ἐφόρεσεν ἐν Ἀδριανουπόλει τὸ καββάδιον ὑπεδηλώθη μὲν δι' ὀλίγων ἀλλαχοῦ, σημειοῦται δὲ καὶ ἐν τῇ ἐκφωνηθείσῃ ἀργότερον ἐναντίον αὐτοῦ καθαιρέσει, ὅτι « ***διὰ συνεργίας τινῶν ἰθυνόντων*** καὶ τὴν ἀσέβειαν αὐτῷ ἐξομοιουμένων κατώρθωσε καὶ..... πατριάρχης ὠνομάσθη », ἀφιεμένου οὕτω νὰ νοηθῇ ὅτι Παναγιώτης ὁ Νικούσιος ὑπῆρξεν ὁ συντελεστὴς τῆς ἐκθρονίσεως Διονυσίου Δ' καὶ τῆς ἀπὸ μέρους ἀρχικῶς τῆς πολιτείας προτιμήσεως τοῦ Γερασίμου. Φαίνεται δὲ ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἐγκαίρως ἀντελήφθη διαγραφομένας σχετικὰς ἐνεργείας αὐτοῦ καὶ τῶν περὶ αὐτὸν καὶ ἤδη κατὰ

τὸν αὐτὸν μῆνα Ἰούλιον 1673, πατριαρχεύοντος τοῦ Διονυσίου, προέβη εἰς κατάστρωσιν καὶ ὑπογραφὴν «συνοδικοῦ τόμου» ἀποφηναμένη ἵνα «***ἐὰν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῆς αὐτοῦ παναγιότητος*** ἢ καὶ κατὰ καιροὺς ἄλλους ἐξαναστὰς καὶ ὁρμῇ τυραννικῇ τις χρησάμενος εἴτε τῶν προπατριαρχευσάντων δηλονότι ἢ καὶ ἄλλος τῶν μήπω πατριαρχικὴν εἰληχότων κλῆσιν ἐπιβατικῶς καὶ ληστρικῶς, χωρὶς ἐκλογῆς συνοδικῆς καὶ προσκλήσεως, ἐπεισφρήσῃ εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον καὶ συνταράξῃ τὴν ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν καὶ ὑποτάξαι πειραθήσηται τὰ κατ' αὐτὴν ἑαυτῷ χειρὶ βιαίᾳ καὶ τρόποις δυναστείας πατριαρχεῦσαι κακούργως, ἁπαξάπαντες οἱ ἀρχιερεῖς ἀπὸ πρώτου ἕως ἐσχάτου κατὰ πάντα λόγον καὶ τρόπον γνώμαις ὅλαις αὐτὸν ἀποστρέφεσθαι καὶ ἀποφεύγειν καὶ ἀνθίστασθαι παντὶ σθένει τῇ δυναστικῇ αὐτοῦ ἐπιβάσει καὶ ἀποσοβεῖν καὶ ἀποσκορακίζειν τὸν τοιοῦτον καὶ μηδόλως συγκοινωνεῖν αὐτῷ καὶ συμφωνεῖν καὶ συνέπεσθαι τοῖς ἐπιβατικοῖς αὐτοῦ καὶ παρανόμοις ἐπιχειρήμασι». Παρὰ τὴν ἀπόφασιν ὅμως ταύτην ὁ Γεράσιμος ἐπέτυχεν ἵνα καὶ ἐκκλησιαστικῶς ὀνομασθῇ καὶ ἀναγνωρισθῇ πατριάρχης. Πράγματι δὲ μετὰ οὐσιαστικὴν χηρείαν τοῦ θρόνου ἀπὸ τῆς 25 Ἰουλίου καὶ τὴν ἐπακολουθήσασαν κατ' Αὔγουστον — καὶ ὡρισμένως πρὸ τῆς 14 αὐτοῦ — καθαίρεσιν τοῦ Διονυσίου, ἡ Ἐκκλησία ἀποφασίσασα «ἀντ' αὐτοῦ (= Διον.) πρόσωπον ἕτερον ἐκλεχθῆναι» προέβη εἰς τὴν διενέργειαν κανονικῶν ψήφων ἀναδείξασα πατριάρχην τὸν Γεράσιμον, τῇ ***14 Αὐγούστου 1673*** [343]).

---

343) **Band.** 1002.— ***Π. Ζερλέντου*** ἡ α' πατριαρχεία κλπ. ὡς ἀνωτ. σ. 23.— ***Μ. Ἀθ.*** Γ' 468.- ***Δυοβ.*** σ. 90.— ***Κριτίου*** Κωδ. Α' σ. 534 ἑξ.— 617 ἑξ.— ***Ἡ. Γενν.*** ὡς ἀνωτ. σ. 139.— Ὁ **Ricaut** συνεχίζων τὰ περὶ Διονυσίου Δ' ἀναφέρει τὰ ἑξῆς περὶ Γερασίμου: «Dénis ne fut guère plus heureux que Parthénius. La femme de Panaïoti, interprète du grand Vizir, lui donna de l'occupation et du chagrin...... Ils en fit une ennemie irreconciliable. Panaïoti entra dans les sentiments de sa femme et résolut de se venger du Patriarche. L'occasion s'en présenta peu après. **Gérasime**, evêque de Tirnovo sur les frontières de la Valachie, parut comme prétendant à la première dignité de l'Eglise. Il ne pouvoit mieux s'adresser qu'à Panaïoti qui, estant grec et avant l'oreille du premier vizir estoit très propre à le conduire. Et en effet cet interprète... agit avec tant de diligence et de chaleur que Gérasime obtint le patriarchat...». (Histoire de l'estat κλπ. ὡς ἀνωτ. σ. 112 - **Diction** de la théol. cath. III' 1431).— Ὁ **Antoine Galland** ἐν τῇ Journal αὐτοῦ ὡς ἀνωτ. t. II. p. 147 σημειοῖ ὅτι «le nouveau patriarche (= ὁ Γεράσιμος), qui estoit arrivé depuis peu à Constantinople, fut à l'andience publique du caymacam (sanady 26 Août 1673)» Δεδομένου ὅτι ἡ μετάθεσις αὐτοῦ εἰς τὸν θρόνον διενηργήθη τῇ 14 ἤτοι κατὰ τὴν ν. ἡ. τῇ 25 Αὐγούστου 1673, ἕπεται ὅτι ἡ ἐνώπιον τοῦ καϊμακάμη ἐμφάνισις τοῦ Γερασίμου

Ἡ πατριαρχεία αὐτοῦ ὑπῆρξε ταραχώδης, διότι ὁ Γεράσιμος ἐτύγχανε «μισούμενος παρά πάντων οὐ μόνον τῶν τοῦ ἱεροῦ περιβόλου, ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον ὑπὸ τῶν τῆς ἐξουσίας μεγιστάνων καὶ νῦν μὲν ἐγίγνετο ἀφανής, νῦν δὲ φαινόμενος ἐφυλακίζετο ὑβριζόμενος καὶ καταφρονούμενος καὶ θέατρον ἐλεεινὸν γινόμενος, πέρας ἀπεσκορακίσθη καὶ τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου....», κατὰ τὴν ὡς ἄνω καθαίρεσιν, διαζωγραφοῦσαν μὲν τὰ κατ᾽ αὐτὸν ἐν ὑπερβολῇ ἐκφράσεως, ἀλλὰ πάντως καὶ μὴ ἀφισταμένην τῆς ἀληθείας κατά τινα γενικὴν γραμμήν, δεδομένου μάλιστα ὅτι ἀπὸ πολλοῦ — 23 Σ/βρ. 1673 — εἶχεν ἀποβιώση καὶ ὁ προστάτης αὐτοῦ Παναγιώτης Νικούσιος. Πότε ἀπεμακρύνθη τοῦ θρόνου δὲν γνωρίζομεν ἐπακριβῶς, ἀλλ᾽ ἐφ᾽ ὅσον Παρθένιος Δ′ φέρεται καταλαβὼν τὸ δ′ τὸν θρόνον τῇ 1 Ἰανουαρίου 1675, ἕπεται ὅτι ἡ πατριαρχεία τοῦ Γερασίμου φαίνεται τερματισθεῖσα τοὐλάχιστον κατὰ ***Δεκέμβριον 1674*** [344]).

Ἀποδυθεὶς οὕτως ἢ ἄλλως τὰς πατριαρχικὰς εὐθύνας ἔλαβεν ἐπὶ Παρθενίου Δ′ προεδρικῶς τὴν μ/λιν Χίου, ἐξ ἧς ὅμως ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πατριάρχου «μετεκινήθη ἄλλοθι, καθάπερ εὔλογον ἔδοξε τῇ ἱερᾷ συνόδῳ», τοὐλάχιστον κατὰ Μάϊον 1676, ἐὰν μὴ καὶ ἐνωρίτερον [345]). Ποῦ ἐστράφη ἡ μετακίνησις αὕτη; Ἴσως ἐσκέπτετο ὁ Παρθένιος νὰ ἐξοικονομήσῃ ἄλλως τὰ κατὰ τὸν Γεράσιμον, ὅτε ἐν τῷ μεταξὺ ἐπῆλθεν ἡ ἰδία αὐτοῦ ἐκθρόνισις καὶ ἡ β′ ἀνάρρησις τοῦ Διονυσίου (29 Ἰουλίου 1676), γεγονὸς ὅπερ θὰ ἠνάγκασε πιθανῶς τὸν Γεράσιμον νὰ μεταβῇ εἰς Ἀδριανούπολιν πρὸς ἀντενέργειαν ἐναντίον τοῦ ἐκεῖ κατὰ Ν/βριον ἰ. ἔ. ἀφιχθέντος Διονυσίου. Ὅτι δὲ πράγματι διενηργήθη ἀντίδρασις ἐναντίον τοῦ τελευταίου τούτου διαφαίνεται καὶ ἐξ ὅσων λέγεται ἐν τῇ «καθαιρέσει» περὶ χορηγηθείσης τῷ Γερασίμῳ ***συγχωρήσεως, ἀφέσεως***. Τὴν «συγχώρησιν» ταύτην ἐπηκολούθησε καὶ ἡ γενομένη αὐτῷ ἐπιβράβευσις πρὸς ζωάρκειαν ἀρχιεπισκοπῆς τινος, τὴν ὁποίαν φέρεται ζητήσας αὐτὸς οὗτος ὁ Γεράσιμος, ἀλλὰ τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα δὲν ἀναφέρεται ἐν τῷ σωζομένῳ κειμένῳ τῆς «καθαιρέσεως». Παρασπονδήσας οὗτος ἐκρύβη γενόμενος ἀφανής, ἀλλὰ μετ᾽ οὐ πολὺ τῇ ἐπεμβάσει τρίτων καὶ μετὰ ἔγγραφον σχετικὴν «ὑπόσχεσιν» αὐτοῦ ἐν Ἀδριανουπόλει — κατὰ Ἰανουάριον 1677 — ἔλαβε προεδρικῶς κατὰ Μάρτιον ἰ. ἔ. καὶ ἐν ΚΠόλει εὑρισκόμενος τὴν ἀρχιεπισκοπὴν Ἄνδρου. Ἀθετήσας ὅμως τὰς δοθείσας

ἐγένετο μετὰ δύο ἡμέρας. (ὅρα καὶ *Π.* ***Ζερλέντου*** Νησιωτ. ἐπετηρίς. Ἑρμούπολις 1918 σ. 116).

344) Κατὰ 8/βριον 1674 ἦτο πατριάρχης ἐν ἐνεργείᾳ (***Ν. Συναγ.*** 228.— ***Σάθα*** Γ′ 600) ***Κώδ.*** Π. Ἀρχ. Α′ σ. 500).

345) ***Ν. Συν.*** 250.— ***Σάθα*** Γ′ 601.

ὑποσχέσεις αὐτοῦ ἐκρύβη καὶ πάλιν, ὅτε καὶ ὑπεβλήθη εἰς καθαίρεσιν κατὰ Μάρτιον 1678, ἔχουσαν ἐν τοῖς σχετικοῖς σημείοις ὡς ἑξῆς:

«Ἐπανελθούσης δὲ αὖθις εἰς τὸν οἰκουμενικὸν θρόνον τῆς ἡμετέρας μετριότητος (= Διονυσίου Δ') καὶ ἀμνηστείας ἀναλαβούσης τῶν παρελθόντων προσελθόντι αὐτῷ (= τῷ Γερασίμῳ) καὶ σχήματι ὑπούλῳ μετὰ τῆς συγχωρήσεως καὶ τῶν πρὸς ζωάρκειαν αὐτῷ χρειωδῶν δεομένῳ παρ' ἡμῶν καὶ ὀνομαστὶ τὴν ἀρχιεπισκοπήν.... ζητοῦντι, ἐβραβεύθη μετὰ τῆς ἀφέσεως καὶ ἡ ἀρχιεπισκοπὴ αὕτη· ἀλλὰ πάλιν τῇ συνήθει πονηρίᾳ χρώμενος, κρυβεὶς ᾤχετο καὶ ἀφανὴς ἐγεγόνει· καὶ αὖθις ἐλθόντα καὶ διὰ μεσιτείας ἐπισήμων προσώπων ἀπεδέχθημεν αὐτὸν καὶ ἀνάπαυσιν ὑπεσχέθημεν, δόντα γράμμα ὑπογεγραμμένον ταῖς οἰκείαις αὐτοῦ χερσί, ἐὰν οὐ στέρξῃ τὰ διορισθέντα τῇ κοινότητι κατὰ Θεὸν καθαίρεσθαι καὶ μετὰ Ἰούδα τὴν ψυχὴν αὐτοῦ κρίνεσθαι καὶ ταῖς ἀραῖς τῶν ἁγίων πατέρων καὶ τῷ αἰωνίῳ ἀναθέματι ὑπόδικον εἶναι καὶ οὕτω παρασχούσης τῆς κοινότητος αὐτῷ τὴν Ἄνδρον τελείως ἀσύδοτον καὶ ἐλευθέραν καὶ στέρξαντος καὶ αὐτοῦ καὶ πάντων τῶν ἀναγκαίων γραμμάτων γεγονότων: μπερ ιτίου, βασιλικοῦ ὁρισμοῦ, γραμμάτων συνοδικῶν, καὶ τῶν πραγμάτων αὐτοῦ λυτρωθέντων τῆς ἐνεχυριάσεως καὶ δοθέντων αὐτῷ, πάλιν ἐκρύβη καὶ ἀφανὴς ἐγένετο.... οὔτε τῶν ὑποσχέσεων αὐτοῦ μνησθείς, οὔτε τῶν ἀρῶν, οὔτ' ἄλλου οὐδενὸς τῶν ἐν τῷ ὑπογραφέντι παρ' αὐτοῦ γράμματι...... Ὅθεν συνόδου συγκροτηθείσης τῶν ἐνδημούντων ἐν τῇ βασιλευούσῃ ἀρχιερέων καὶ κληρικῶν καὶ ἀρχόντων ἐγνώσθη καὶ ἀπεφάνθη ταῖς αὐτοῦ κατ' αὐτοῦ ἀραῖς τε καὶ καταδίκαις καταδικασθῆναι παρὰ πάντων· τοιγάρτοι γράφομεν, ὡς καὶ ἐπ' ἐκκλησίας δι ὠμοφορίου καὶ ἐπιτραχηλίου συνοδικῶς ἰδίᾳ ἐκπεφώνηται, ἵνα ὁ κακοΓεράσιμος αὐτός.... ὁ αὐτοκατάκριτος, εἴη καθῃρημένος καὶ γεγυμνωμένος πάσης πατριαρχικῆς ἀξίας καὶ χάριτος καὶ τιμῆς καὶ ἐστερημένος πάσης ἀρχιερατικῆς ἐξουσίας καὶ τάξεως....» 346).

Ἀργότερον — πότε, ἄγνωστον — συγχωρηθεὶς ἔλαβε προεδρικῶς τὴν μ/λιν Παροναξίας. «Ἡ οἰκουμενικὴ ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία... οἰκείᾳ βουλῇ καὶ γνώμῃ πρὸς τὴν ἁγιωτάτην μητρόπολιν Παροναξίας προεδρικῶς ἀποκατέστησεν ἡμᾶς ἐφ' ὅρῳ ζωῆς...», ἐσημείου που ὁ ἴδιος, συναντῶμεν δὲ αὐτὸν τῇ 24 Μαΐου 1683 ὑπογραφόμενον ***πρώην ΚΠόλεως καὶ πρόεδρον Ναξίας***. Ἀπομακρυνθεὶς ἐκεῖθεν, πιθανῶς ἐπὶ τῆς δ' πατριαρχείας τοῦ Διονυσίου (1 Ἀπριλίου 1686-12 8/βρίου 1687) κατέφυγεν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν Ἐνετῶν, ἐπιστρέψας δὲ (1688) ἐφησύχαζεν ἐν τοῖς ἐν Νάξῳ ἱ. μοναστηρίοις τῆς κυρᾶς Φανερωμένης

346) ***Κριτίου*** Α' σ, 617 ἑξ. — ***Ν. Συν.*** σ. 102.— ***Σάθα*** Γ' 603.

καὶ τῆς ἁγίας Κυριακῆς. Αἰσθανόμενος ἐγγίζον τὸ τέλος τῆς ζωῆς αὐτοῦ συνέταξεν ἀπὸ 2 Φεβρουαρίου 1689 «διαθήκην», ἐν ᾗ προοιμιαζόμενος ἔγραφε τὰ ἑξῆς σχετικά: «† Ἡμεῖς πατριάρχης Γεράσιμος ἐπὶ θείᾳ προνοίᾳ ἐφέρθημεν εἰς τὸ αὐτὸ ἀξίωμα ἀναξίως, ὄντας χρόνοι ἱκανοὶ ὁποῦ ἀρχιερεὺς ἐχρημάτισα πρῶτον Προϊλάβου, εἶτα Τυρνόβου καὶ ἐξ αὐτῆς Οἰκουμενικός· ἀλλὰ διὰ τὰ ἐπερχόμενα σκάνδαλα καὶ ἀνωμαλίας τῆς καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ μεγάλης Ἐκκλησίας θέλοντας νὰ ἀναχωρήσω ἐκ τῶν λοιπῶν συμβεβηκότων ἔκλεξα τὴν ἐπαρχίαν ταύτης τῆς Παραναξίας, ἦλθα προεδρικῶ, ἐποίμανα ἀρκετῶς τὸ κατὰ δύναμιν μὲ πλέα ἔξοδον τοῦ σακκουλιοῦ μου· ἀλλ' ἐπειδή, κατὰ τὸν Κυριακὸν λόγον, «ἀνάγκη ἐλθεῖν τὰ σκάνδαλα εἰς τὸν κόσμον», δὲν ἔλειψεν ὁ τῆς ἀληθείας καὶ παντὸς ἀγαθοῦ ἐναντίος κοινοσπορεὺς διάβολος νὰ ἐνεργήσῃ ταῖς πανουργίαις του καὶ οὕτως εἰς βραχυλογίαν μὲ ἀπεξένωσαν καὶ τούτου τοῦ παραμικροῦ δωρήματος καὶ μὴ ἔχων τι ἄλλο πρᾶξαι προσέδραμον εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν Βενετίκων, ὅπου καὶ ἐν ᾧ τόπῳ ἐδαπάνησα τὴν περιουσίαν τοῦ γήρας μου καὶ ἀπέμεινα ἐνδεής· ὅθεν ἐβάλθηκα εἰς ταῦτα τὰ μοναστήρια (= τῆς κυρᾶς Φανερωμένης καὶ τῆς ἁγίας Κυριακῆς) τῆς κοινότητος, καθὼς δηλοῖ ἡ πρόσκλησίς μου γραμμένη καὶ ὑπογεγραμμένη παρ' ἡμῶν καὶ ὅλην τὴν πολιτείαν καὶ κοινότητα διὰ νὰ ἀποβιώσω ἐν τάδε...». Ἀπέθανε μετὰ πέντε ἡμέρας, ἤτοι τῇ 7 Φεβρουαρίου 1689, ἡμέρᾳ παρασκευῇ, ταφεὶς ἐν τῷ μοναστηρίῳ τῆς ἁγίας Κυριακῆς [347].

---

347) *Π. Ζερλέντου* ὡς ἄνωτ. σ. 117. 118. 121. 124.

— Ἐν τῷ «συνοδικῷ» τῆς μ/λεως Κερκύρας ὑπάρχει ὡραία εἰκὼν παριστῶσα ἀρχιερέα καὶ φέρουσα τὴν ἐπιγραφὴν «*Γεράσιμος Κακαβέλας Πατριάρχης ΚΠόλεως*» καὶ τὴν ὑπογραφὴν «*χεὶρ Ἰωάννου τοῦ Μόσκου*» Ἀφορμηθεὶς ἐκ τούτου ὁ ἀγαπητὸς ἀδελφὸς σεβ. πρ. Παραμυθίας κ. Ἀθηναγόρας ἐδημοσίευσεν ἀξιόλογον σχετικὴν μελέτην — *ὁ πατριάρχης ΚΠόλεως Γεράσιμος Β' ὁ Κακαβέλας* — ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐξιστορῶν τὰ κατ' αὐτὸν καταλήγει εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ πατριάρχης Γεράσιμος Β' εἶναι ὁ αὐτὸς καὶ ὁ ἐν τῇ ὡς ἄνω εἰκόνι τοῦ Ἰ. Μόσχου ἐπιγραφόμενος. (*Ἑλληνικὰ* περιοδ. ἐν Ἀθήναις τόμ. Δ' 1931.— ἀνετυπώθη καὶ εἰς ἴδιον τεῦχος).

— Περὶ *Γερασίμου* Β' ὅρα καί: *Ὑψηλ.* 1. 9. 171.— *Βυζαντ.* Β' 537.— *Μαθᾶ* 220.— *Γεδεὼν* 597.— *Σάθα* Γ' 14. 18 599.—*Ζαβύρα* ἔκδ. Κρέμου σ. 259.— *Θεολογία* Δ' 181. 292. *Ὀρθοδ.* Γ' 30.—*Εὐαγγ. Κῆρυξ* ΣΤ' 449.—*Ι. Σακελλ.* πατμ. βιβλ. 315.— **Vailhé** 1311.— **Le Quien** Ι' 344.— *Ἡ Γενν.* ὡς ἄνωτ. σ. 115. 139. 175 178.— *Δελικ.* Β' 390. - *Ἐκκλ. Ἀλ.* Δ' 399. ΚΖ' 539.— *Α. Κεραμέως* ἱερ. βιβλ. Α' 17. 347. Δ' 22.— *Π. Ζερλέντου* Μεθόδιος κλπ. ὡς ἄνωτ. σ. 7. 16.— *Μ. Ἑ. Ἐγκ.* Η' 219. — *Γρηγ. Παλαμᾶς*, περιοδ. ἐν Θεσσαλ. ἔτος ΙΘ' (1935) σ. 201.

Ὑπόμνημα ἐκλογῆς Γερασίμου Β' τοῦ ἀπὸ Τορνόβου [348].

Ποίμνης ἀποιμάντου ζημία οὐχ' ἡ τυχοῦσα καὶ νηὸς ἀκυβερνήτου κίνδυνος οὐκ ὀλίγος· ὅπερ γὰρ ψυχὴ ἐν σώματι, τοῦτο ποιμὴν ἐν ποιμνίῳ καὶ κυβερνήτης ἐν νηΐ, καὶ τούτων μάλιστα αἱ λογικαὶ ποίμναι ἡνίκα χηρεύουσι πνευματικῶν ποιμένων, κίνδυνον οὐ μετριάζοντα φέρουσιν αὐταῖς τε καὶ πᾶσι τοῖς ὑπ' αὐτάς. Ἦν δὲ τύχῃ καὶ ἡ τοιαύτη ποίμνη ποίμνη ποιμνῶν, πόσον οὐ φέρειν τὸν κίνδυνον χηρεύουσα γνησίου ποιμένος αὐτῇ τε καὶ ταῖς ὑπ' αὐτήν· τοίνυν ἐπεὶ καὶ τοῦ ἀποστολικοῦ ἁγιωτάτου καὶ οἰκουμενικοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου τῆς Κωνσταντινουπόλεως στερησκομένου γνησίου ποιμένος καὶ πατριάρχου πρὸς διοίκησιν τῶν κατ' αὐτόν, καὶ πρὸς διόρθωσιν τῶν διορθώσεως δεομένων ἅτε τοῦ χρηματίσαντος ἐν αὐτῷ πατριάρχου Διονυσίου ἀποδιωχθέντος τούτου συνοδικῶς καὶ καθαιρεθέντος, δι' ἃς αἰτίας φαίνονται κατεστρωμέναι ἐν τῷδε τῷ ἱερῷ τῆς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας κώδικι, ἡμεῖς οἱ ἐνδημοῦντες ἀρχιερεῖς ὑποκείμενοι τῷ οἰκουμενικῷ τούτῳ θρόνῳ ἐν τῇδε τῇ βασιλευούσῃ τῶν πόλεων συνελθόντες ἐν τῷ πανσέπτῳ ναῷ τοῦ μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου σκέψιν ποιησάμεθα πρὸς ἐκλογὴν ἀξίου προσώπου καὶ ἁρμοδίου τῷ πατριαρχικῷ τούτῳ ἁγιωτάτῳ θρόνῳ καὶ πρῶτον μὲν ἐξεθέμεθα τὸν μητροπολίτην Τορνόβου κὺρ Γεράσιμον, δεύτερον τὸν μητροπολίτην Χριστιανουπόλεως κὺρ Εὐγένιον καὶ τρίτον τὸν ἐπίσκοπον Μέτρων κὺρ Τιμόθεον. Ὅθεν εἰς ἔνδειξιν κατεστρώθη τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἐν τῷδε τῷ ἱερῷ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας κώδικι.

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ ͵αχογ', Αὐγούστου ιδ', ἰνδικτιῶνος ια'.

* * *

Ὑποσχετικὸν τοῦ πρ. ΚΠόλεως Γερασίμοο Β' [349].

Ἐπειδὴ τὰ πράγματα ἐσυνέβησαν καθὼς ἐσυνέβησαν, διατὶ μόνον ὁ Θεὸς εἶνε ἐν ταῖς ἐνεργείαις του ἀλάνθαστος καὶ ἄπταιστος, τῶν δὲ ἀνθρώπων καὶ αἱ βουλαὶ καὶ τὰ διανοήματα εἶνε δεινὰ καὶ ἐπισφαλῆ, ἐπρόσπεσα καὶ ἐγὼ πρὸς τὴν Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, ἐνώπιον δηλονότι τοῦ παναγιωτάτου καὶ λογιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου κυρίου κυρίου Διονυσίου καὶ τῆς ἱερᾶς συνάξεως τῶν παρατυχόντων ἐνταῦθα ἱερωτάτων μητροπολιτῶν, τιμιωτάτων κληρικῶν καὶ εὐγενεστάτων ἀρχόντων καὶ ἐζήτησα νὰ γενῇ παράβλεψις τῶν προαπελθόντων καὶ νὰ εὑρεθῇ ἕνας τρόπος τῆς κυβερνήσεως καὶ εἰς ἐμένα, καθὼς ἤδη καὶ ἄλλοτε γέγονε κυβέρνησις καὶ διοίκησις καὶ εἰς ἄλλους ἐκβεβλημένους πατριάρχας, μὲ τρόπον ὅπου νὰ ἔχω καὶ ἐγὼ ἀνάπαυσιν εἰς τὸ γῆράς μου καὶ ἵνα μὴ ἔχω ἐνόχλησιν ἀπὸ τοὺς δανειστὰς οὔτε νὰ ἐνέχομαι· καὶ πρὸς τούτοις νὰ ἔχω καὶ μετρίαν ζωάρκειαν, καθὼς ἤθελε φανῇ εὔλογον τῇ κοινότητι· ὅμως ἐμοῦ ζητοῦντος ἐκεῖνο, ὅπου μοῦ ἐφαίνετο ἱκανὸν καὶ ἐπιτήδειον πρὸς κυβέρνησίν μου, καὶ τῶν ἀρχιερέων, κληρικῶν καὶ ἀρχόντων διοριζόντων ἐκεῖνο, τὸ

---

348) ***Κωδ.*** Κριτίου Α' σ. 586.— ***Ν. Συν.*** 270.— ***Σάθα*** Γ' 599.— ***Παράρτ.*** Κ-ΚΒ' τόμ. Ε. Φ. Συλλ. σ. 115.

349) ***Νομ.*** σ' 96 — ***Συν. Σάθα Γ'*** 602.

ὁποῖον ἐφαίνετο εὔλογον τῇ κοινότητι, τέλος ἀπεφάνθη παρὰ τῆς κοινότητος καὶ μεσολαβησάντων καὶ χρησίμων προσώπων ὅτι ἐπειδὴ μέλλει ὁ παναγιώτατος πατριάρχης κὺρ Διονύσιος νὰ ἀποδημηθῇ εἰς τὴν βασιλεύουσαν μετὰ καὶ τῶν περὶ αὐτὸν ἀρχιερέων καὶ μετ' ὀλίγον νὰ ἀποδημήσωσι καὶ οἱ τυχόντες ἐνταῦθα κληρικοί τε καὶ ἄρχοντες, νὰ συναπέλθω καὶ ἐγὼ εἰς τὴν βασιλεύουσαν καὶ τότε γενομένης κοινῆς συνελεύσεως καὶ τῶν ἐνθάδε ἀποδημούντων καὶ τῶν ἐκεῖσε εὑρισκομένων ἀρχιερέων καὶ κληρικῶν καὶ ἀρχόντων καὶ νὰ γίνῃ στοχασμὸς τῆς κυβερνήσεως καὶ διορθώσεώς μου ὅπου ἤθελε φανῇ εὔλογον ἢ εἰς τὴν μητρόπολιν Εὐρίπου ἢ ἂν ἤθελον συμφωνήσει οἱ δανεισταὶ ὅλοι τῆς μητροπόλεως Τυρνόβου καὶ νὰ φανερωθῇ τὸ χρέος ὅλον καὶ ἤθελεν εὑρεθῇ τῆς δυνάμεώς μου νὰ τὸ κυβερνήσω καὶ ἤθελαν στέρξει ἐμένα χρεοφειλέτην διὰ νὰ τοὺς τὰ πληρώσω καὶ ἤθελε φανῇ εὔλογον τῇ κοινόνητι, διὰ νὰ μοῦ δοθῇ κατὰ προεδρείαν ἐκεῖνο ὅπου ἤθελεν εὕρει ἡ κοινότης πρὸς κυβέρνησίν μου νὰ τὸ ἀποδεχθῶ μετὰ πάσης χαρᾶς καὶ εὐχαριστίας δίδοντας τὰς ἁρμοζούσας ὑποσχέσεις πρός τε τὸν παναγιώτατον καὶ τὴν ἱερὰν σύνοδον μὲ τὰ ἀνήκοντα πρόστιμα καὶ ἐπιτίμια. Ὅμως διὰ νὰ εἶνε βεβαιότης καθαρὰ μεταξὺ τοῦ παναγιωτάτου καὶ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου καὶ τῆς ἱερᾶς συνόδου καὶ ἐμοῦ καὶ οὔτε ἡ ἱερὰ σύνοδος νὰ ἀμφιβάλλῃ ἐὰν ἐγὼ δέχομαι καὶ τὴν ὑπόσχεσιν ταύτην καὶ νὰ μὴ μεταπίπτω ἀπὸ ἕνα εἰς ἄλλο, οὔτε ἐγὼ νὰ ἀμφιβάλλω μήπως ἡ παναγιότης του μετὰ τῆς συνόδου κατευοδουμένη εἰς τὴν βασιλεύουσαν δὲν ἤθελε φροντίσει τῆς διορθώσεώς μου εἰς τὰς ῥηθείσας αὐτάς ἐπαρχίας, οὔτε νὰ ἔχῃ τὴν ἄγνοιάν μου νὰ μὴ πειραχθῶ οὔτε νὰ ἐνοχληθῶ ἀπὸ δανειστὰς ἢ ἰδικούς μου ἢ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, ἐβάλαμεν Κύριον τὸν Θεὸν καὶ Πλάστην ἡμῶν μεταξὺ ἡμῶν μάρτυρα καὶ ἔφορον καὶ ἐκδικητὴν τοῦ παραβάντος καὶ ὑπόσχομαι πηγαίνοντας εἰς τὴν βασιλεύουσαν νὰ καθήσω εἰς τόπον, ὅπου νὰ ἔχῃ εἴδησιν ὁ παναγιώτατος καὶ ἡ σύνοδος καὶ νὰ εὑρίσκωμαι ἐκεῖ διὰ παντὸς καὶ οὔτε νύκτα οὔτε ἡμέραν νὰ ἔχω ἄδειαν νὰ πηγαίνω εἰς κελλὶ ἀρχιερέων εἴτε καὶ εἰς σπῆτι ἀρχόντων οὔτε καὶ εἰς ἐμὲ νὰ ἔρχεται ὅποιος θέλει, ἢ ἀρχιερεὺς ἢ κληρικὸς ἢ ἄρχων ἢ ἀρχόμενος χωρὶς τῆς γνώμης καὶ θελήσεως τοῦ παναγιωτάτου, ἀλλ' οὔτε νὰ γράφω εἰς ὅποιον θέλω διὰ νὰ λείψῃ ἐκ μέσου πᾶσα ὑποψία καὶ ὑπόνοια· ἀκόμη καὶ τοῦτο, ἂν ἴσως καὶ ἤθελε μὲ γράψῃ τί τις ἢ ἀρχιερεὺς ἢ κληρικὸς ἢ ἄρχων ἢ ἀρχόμενος ἐναντίον τούτων τῶν ὑποσχέσεων νὰ φανῶ παραβάτης καὶ νὰ μὲ παρακινᾷ εἰς σκάνδαλον καὶ μὲ κάθε λογῆς τρόπον νὰ δεικνύω τὸ γράμμα ἐκεῖνο τοῦ ἀποστολέως πρὸς τὸν παναγιώτατον διὰ νὰ φανῇ ἡ κατὰ Θεὸν ἄδολος ἀγάπη, ἣν ἔχω πρὸς τὴν αὐτοῦ παναγιότητα καὶ πρὸς τὴν Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, ἕως οὗ χάριτι Θεοῦ νὰ γίνῃ συνέλευσις καὶ νὰ θεωρηθῇ ἡ κυβέρνησίς μου καὶ νὰ ἀποφασισθῇ καὶ τότε νὰ ἔχω καὶ ἐγὼ ἄδειαν ὡς καὶ οἱ λοιποὶ ἀρχιερεῖς νὰ ἐξέρχωμαι τοῦ καταλύματός μου καὶ νὰ μεταβαίνω εἰς ὅποιαν ἐπαρχίαν μοὶ ἤθελε δοθῇ καὶ εἰς τοσοῦτον νὰ μὲ φυλάττῃ ὁ παναγιώτατος καὶ ἡ σύνοδος καθὼς μὲ ὑπεσχέθησαν ἀπὸ δανειστὰς κοινοὺς καὶ ἰδίους. Εἰ δε καὶ ἤθελα παρέβη τὴν ὑπόσχεσίν μου ταύτην, τὴν ὁποίαν βεβαιώνω μὲ τὸ ἴδιόν μου χέρι, νὰ εἶμαι ὑπόδικος τῇ τελείᾳ καθαιρέσει καὶ τῷ αἰωνίῳ ἀναθέματι καὶ νὰ κρίνεται ἡ ψυχή μου μὲ τὸν Ἰούδα καὶ νὰ εἶμαι ἀμέτοχος ἀπὸ κάθε χάρισμα ἀρχιερατικὸ καὶ ἀπροκριματίστως νὰ ἔχουν ἄδειαν ὅ τε παναγιώτατος καὶ ἡ ἱερὰ σύνοδος ἀρχιερέων, κληρικῶν, ἀρχόντων καὶ νὰ μὲ κυνηγοῦν καὶ μὲ παιδεύουν μὲ ὅτι

παιδείαν ἤθελε τοὺς φανῇ βαρυτέρα καὶ ἐγὼ νὰ εἶμαι ἀναπολόγητος καὶ αὐτοκατάκριτος. Ὅθεν καὶ εἰς δήλωσιν τῆς ὑποσχέσεώς μου ταύτης ἐγράφη τὸ παρὸν καὶ τῇ οἰκείᾳ μου χειρὶ ὑπεγράφη καὶ ἐδόθη ταῖς χερσὶ τοῦ παναγιωτάτου καὶ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου καὶ τῆς ἱερᾶς συνόδου.

αχοζ, ἐν μηνὶ Ἰανουαρίῳ Ἰνδικτιῶνος ιε΄.

† ***Ὁ πρώην Κωνσταντινουπόλεως Γεράσιμος ὑπόσχομαι τὰ ἄνωθεν.***

(Ἀκολουθεῖ).

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Η ΑΥΤΟΥ ΘΕΙΟΤΑΤΗ ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΣ.

Συνεχίζουσα τὴν ἀναρρωτικὴν ἐφησύχασιν Αὐτῆς ἡ Α. Θ. Παναγιότης διέμεινε καὶ καθ' ὅλον τὸν λήξαντα μῆνα ἐν τοῖς θερινοῖς ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἐν Χάλκῃ, διαμερίσμασιν Αὐτῆς.

Ἡ πολύτιμος ὑγεία τοῦ Σεπτοῦ Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας, τῇ χάριτι τοῦ Παναγάθου, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀποκαθίσταται καὶ κραταιοῦται.

Ἐπὶ τούτῳ ἡ χαρὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ εὐσεβοῦς πληρώματος αὐτῆς εἶνε ἰδιαιτέρως ζωηρά, ὡς ἰδιαιτέρως ζωηραὶ εἶνε καὶ αἱ πρὸς τὸ Σεπτὸν Πρόσωπον Αὐτῆς ἐκδηλώσεις θερμῆς στοργῆς καὶ ἰδιάζοντος σεβασμοῦ, εἰς ἃς καθ' ἑκάστην προέρχεται ὁ ἱερὸς κλῆρος καὶ ὁ εὐσεβὴς λαός.

ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, ὡς ἀνωτέρω διαμεινάσης καθ' ὅλον τὸν λήξαντα μῆνα ἐν Χάλκῃ, αἱ συνοδικαὶ συνεδρίαι τοῦ μηνὸς συνεκροτήθησαν ἅπασαι, ἀδείᾳ καὶ προτροπῇ Αὐτῆς, ὑπὸ τὴν προεδρείαν καὶ αὖθις τοῦ α' τῇ τάξει Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἡρακλείας Βενιαμίν.

ΕΚΦΡΑΣΙΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗΣ ΕΥΑΡΕΣΚΕΙΑΣ

Ἡ Αὐτοῦ Θειοτάτη Παναγιότης ἐκτιμῶσα τὸν ζῆλον, τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὴν δραστηριότητα, ἣν ὁ Πρωτοσυγκελλεύων Σεβ. Μητροπολίτης Μύρων Πολύκαρπος ἀόκνως ἐπιδείκνυται, ἰδιαιτέρως κατὰ τὸ διάστημα τῆς συνεχιζομένης ἀναρρωτικῆς Αὐτῆς ἐφησυχάσεως ἐν Χάλκῃ ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν ὑψηλῶν τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας καθηκόντων, ἐξέφρασε τῇ Α. Σεβασμιότητι ἰδιαιτέρας εὐχαριστίας ἐπὶ τούτῳ.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ὁ Τοποτηρητὴς τῆς Μεγάλης Πρωτοσυγκελλίας Μητροπολίτης Μύρων Πολύκαρπος, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Ἐπόπτου τῶν Ἱερῶν Ναῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς,

προέβη εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἕνωσιν τῶν ἐν Ὑψωμαθείοις τεσσάρων ἐνοριῶν Ἁγίου Μηνᾶ, Θείας Ἀναλήψεως, Ἁγίου Νικολάου καὶ Ἁγίου Γεωργίου. Ὡρίσθη δ' ὅπως ὑπάρχῃ εἷς ἱερατικῶς προϊστάμενος, λειτουργῶν ἐκ περιτροπῆς εἰς τοὺς τέσσαρας ἱεροὺς ναοὺς κατὰ τὸ συνταχθὲν πρόγραμμα καὶ εἷς θεολόγος ἱεροδιάκονος.

ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΩΤΟΣΥΓΚΕΛΛΙΑ

Ἡ διεύθυνσις τοῦ Γραφείου τῆς Μεγάλης Πρωτοσυγκελλίας ἀνετέθη ἀπὸ τοῦ μηνὸς Μαΐου τῷ Μ. Ἀρχιμανδρίτῃ τῶν Πατριαρχείων Καλλινίκῳ.

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ

Ἐγκριθεῖσα συνοδικῶς, ἐγένετο τῇ 21 Ἰουλίου, ἐν τῷ Ναϊδίῳ τῆς Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης ὑπὸ τοῦ Σχολάρχου αὐτῆς Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Μιλήτου Αἰμιλιανοῦ ἡ εἰς πρεσβύτερον χειροτονία τοῦ ἐκ τῶν μαθητῶν τῆς Σχολῆς διακόνου Ἀγαπίου, ἀδελφοῦ νῦν καὶ ὑποτρόφου τῆς ἐν τῇ Ἐπαρχίᾳ Μηθύμνης Ἱερᾶς Πατριαρχικῆς καὶ Σταυροπηγιακῆς Μονῆς τοῦ Λειμῶνος. Ὁ χειροτονηθεὶς ἔλαβε τὸ ὄνομα Διονύσιος.

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΡΟΥΚΟΥΝΙΩΤΟΥ

Ληφθεῖσα ἀνεγνώσθη συνοδικῶς ἔκθεσις τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ρόδου Ἀποστόλου περὶ τῆς ἐν τῇ Ἐπαρχίᾳ αὐτοῦ, ἐν Σύμῃ, κειμένης Ἱερᾶς Πατριαρχικῆς καὶ Σταυροπηγιακῆς Μονῆς τοῦ Ταξιάρχου Μιχαὴλ τοῦ Ρουκουνιώτου, ἣν ἐπὶ μελέτῃ καὶ ρυθμίσει τῶν κατ' αὐτὴν ἐπεσκέφθη, ὡς ἐπόπτης, ἡ Α. Σεβασμιότης.

Εἰς ἀπάντησιν, ἐξ ἀποφάσεως, ἐξεφράσθησαν τῷ Μητροπολίτῃ Ρόδου εὐχαριστίαι ἐπὶ τοῖς παρὰ τῆς Α. Σεβασμιότητος ὑπὲρ τῆς Ἱ. Μονῆς ἐνεργηθεῖσιν, ἐξεδόθησαν δὲ καὶ τὰ Ἡγουμενικὰ Ἀποκαταστήρια Γράμματα ἐπ' ὀνόματι τοῦ διορισθέντος τακτικοῦ Ἡγουμένου τῆς Μονῆς Ἀρχιμ. Μακαρίου Μπάρβα.

ΚΑΝΟΝΙΚΑΙ ΑΔΕΙΑΙ

Ἐχορηγήθη συνοδικῶς τῷ Βοηθῷ Ἐπισκόπῳ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς Θεοφ. Ἐπισκόπῳ Ἁγίου Φραγκίσκου Καλλίστῳ δίμηνος ἄδεια πρὸς μετάβασιν εἰς Ἑλλάδα, δι' ἰδίας αὐτοῦ ὑποθέσεως.

ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ

Κατὰ τὸν λήξαντα μῆνα ἐπεσκέφθη τὰ Πατριαρχεῖα καὶ μεταβὰς εἰς Χάλκην ὑπέβαλε τῇ Α. Θ. Παναγιότητι τὰ σέβη αὐτοῦ ὁ διακεκριμένος ἐξ Ἀμερικῆς Ὀρθόδοξος Καθηγητὴς τῆς Ἀρχιτεκτονικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ **Harvard** κ. **Kenneth Conant.**

Ἐντεῦθεν ὁ κ. Καθηγητής, ἐφοδιασθεὶς διὰ τῶν προσηκόντων συστηρίων Γραμμάτων, μετέβη εἰς Ἅγιον Ὄρος πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν Ἱερῶν Μονῶν, χάριν μελετῶν.

ΡΟΥΜΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

—Διὰ γράμματος αὐτοῦ ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ρουμανίας κ. Μύρων ἀνεκοίνωσεν ἐν καιρῷ τῇ Ἐκκλησίᾳ ὅτι, πρὸς συζήτησιν θεολογικῶν τινων σημείων ἀφορώντων τὴν καὶ παρὰ τῆς Ἁγιωτάτης Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας ἐπίσημον ἀναγνώρισιν τοῦ κύρους τῶν Ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν, ἡτοιμάσθη συνάντησις ἐν Βουκουρεστίῳ Ἐπιτροπῆς Ἀγγλικανῶν ἐξ Ἀγγλίας καὶ Ὀρθοδόξων Ρουμάνων.

Ἡ περὶ ἧς ὡς ἄνω συνάντησις, ἀσχοληθεῖσα καὶ περὶ ἄλλα τινὰ ἐκτὸς τοῦ κύρους τῶν Ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν θεολογικὰ σημεῖα, ἐγένετο κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρελθόντος Ἰουνίου. Ἡ ἀντιπροσωπεία τῶν Ἀγγλικανῶν ἀπετελεῖτο ἐκ πέντε Ἐπισκόπων καὶ ἓξ ἄλλων θεολόγων, κανονικῶν καὶ καθηγητῶν, ἡ δὲ Ρουμανικὴ ἀντιπροσωπεία ἐκ τριῶν Ἐπισκόπων καὶ ὀκτὼ καθηγητῶν τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν Βουκουρεστίου, Κισνοβίου καὶ Τσέρνοβιτς. Τὴν ἔναρξιν τῶν συνεδριάσεων ἐκήρυξεν ὁ Μακαρ. Πατριάρχης κ. Μύρων. Αἱ ἐργασίαι τῆς ὡς ἄνω συναντήσεως παρετάθησαν ἀπὸ τῆς 1ης μέχρι τῆς 10 Ἰουνίου ἐ. ἔ.—

—Τῇ 4ῃ Ἰουλίου ἀπεδήμησε πρὸς Κύριον ὁ Μητροπολίτης Βουκοβίνης Νεκτάριος. Ὁ ἀοίδιμος Νεκτάριος Cotlarciuc ἐγεννήθη τῇ 19 Φεβρουαρίου 1875 ἐν Στουλπινάτς τῆς Βουκοβίνης. Τὰς γυμνασιακὰς αὐτοῦ σπουδὰς ἐποιήσατο ἐν Σουτσάβᾳ, τὰς δὲ Πανεπιστημιακὰς εἰς Τσέρνοβιτς, τυχὼν δύο διδακτορικῶν διπλωμάτων, θεολογικοῦ καὶ φιλοσοφικοῦ, ἀκούσας ἅμα ἀνώτατα θεολογικὰ καὶ φιλοσοφικὰ μαθήματα ἐν Βιέννῃ, Βόννῃ, Wuerzburg καὶ Μονάχῳ. Τῷ 1919 διωρίσθη καθηγητὴς τῆς θεολογίας ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ Τσέρνοβιτς. Ὢν ἔγγαμος ἱερεὺς καὶ χηρεύσας, τὸν Μάρτιον τοῦ 1923 ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος Ἰσμαηλίου καὶ Cetatea Alba, τὸν δὲ Νοέμβριον τοῦ 1924 προήχθη εἰς τὴν μητρόπολιν Βουκοβίνης.

Ὁ ἀείμνηστος ἦτο εἷς ἐκ τῶν μᾶλλον μεμορφωμένων καὶ διακεκριμένων Ρουμάνων Ἱεραρχῶν.

ΟΝΟΜΑΤΙΚΑΙ ΕΟΡΤΑΙ

Κατὰ τὸν παρόντα μῆνα ἑώρτασαν τὰ ὀνομαστήρια αὐτῶν ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς Ἀθηναγόρας καὶ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἐλασσῶνος Καλλίνικος. Διὰ καταλλήλωνΠατριαρχικῶν γραμμάτων διεβιβάσθησαν τοῖς ἑορτάσασι τὰ συγχαρητήρια καὶ αἱ εὐχαὶ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος.

—Τῷ ὁμοίως κατὰ τὸν παρόντα μῆνα ἑορτάσαντι Μ. Ἀρχιμανδρίτῃ τῶν Πατριαρχείων Καλλινίκῳ διεβιβάσθησαν καταλλήλως αἱ εὐχαὶ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος.

ΘΑΝΑΤΟΣ ΙΕΡΕΩΣ

Τῇ 12ῃ Ἰουλίου ἀπεβίωσεν ὁ ἐν τοῖς Νοσοκομείοις Βαλουκλῆ ἀπό τινος νοσηλευόμενος ἱερομόναχος Καλλίστρατος. Μερίμνῃ τῆς Μεγάλης Πρωτοσυγκελλίας ἡ κηδεία αὐτοῦ ἐγένετο τῇ 13 Ἰουλίου ἐν τῷ ἱερῷ Ναῷ Ζωοδόχου Πηγῆς Βαλουκλῆ ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Ἀβύδου Γερμανοῦ.